

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v hlavním líčení konaném dne 25. listopadu 2011 v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Dany Kancírové a soudců přisedících Hany Urbánkové a Mgr. P. Neumanna, t a k t o :

Obžalovaný

T. Š., nar. XXXX v XXXX, nezaměstnaný,
trvale bytem XXXX, XXXX,
t. č. ve vazbě ve Vazební věznici XXXX,

je v i n e n, ž e

I.

v době od ledna 2008 do června 2009 na různých místech v Brně a jinde, v úmyslu opatřit si peníze především na úhradu předchozích dluhů na základě různých příslibů, převážně získat poskytnutím krátkodobé půjčky její zúročení nejméně o 10 %, získat vozidlo za výhodnou cenu nebo finančně se podílet na výhodném obchodování s vozidly, buď přímo sám či prostřednictvím dalších osob, které pro něj získaly další zájemce o vozidla či financování jeho obchodu s vozidly se ziskem, osoby jednaly v dobré víře, že tvrzení T. Š. o jeho obchodních a finančních možnostech odpovídá skutečnosti, vylákal postupně od 30 osob celkem 17.113.644,61 Kč, v jednom případě též osobní vozidlo v hodnotě 227.700 Kč, přičemž s ohledem na nedostatek peněz, rozsah půjček a jejich krátkou dobu splatnosti věděl, že ve stanovené lhůtě není schopen půjčky uhradit, stejně tak dostát svým závazkům ohledně dodání vozidel či obchodování s nimi, neboť disponoval pouze vozidly zapůjčenými obchodní společností AUTO ŠTANGL a.s., Praha 9, Veselská 699, a pokud část svého dluhu uhradil, pak teprve po uplynutí stanovených lhůt na základě urgencí z peněz vylákaných od dalších poškozených; celkově způsobil škodu ve výši 17.341.344,61 Kč následně uvedenými útoky:

1. v době od 10.1.2008 do června 2009 v Brně od R. B., nar. XXXX, pod příslibem společného podnikání v oblasti nákup – prodej ojetých vozidel postupně ve dvaceti případech vylákal celkem 4.016.000 Kč s tím, že pokud peníze nepoužije v rámci obchodu, v krátkém termínu je vrátí, a takto získal:
 - dne 10.01.2008 částku 300.000 Kč,
 - dne 21.01.2008 částku 80.000 Kč,
 - dne 18.02.2008 částku 300.000 Kč,
 - dne 07.04.2008 částku 200.000 Kč,
 - dne 12.04.2008 částku 180.000 Kč,
 - dne 26.04.2008 částku 60.000 Kč,
 - v přesně nezjištěný den kolem 28.04.2008 částku 70.000 Kč,
 - dne 17.05.2008 částku 300.000 Kč,
 - dne 24.06.2008 částku 200.000 Kč,
 - dne 08.07.2008 částku 150.000 Kč,
 - dne 17.09.2008 částku 100.000 Kč,
 - v přesně nezjištěných dnech v rámci shora uvedeného období částky 250.000 Kč, 200.000 Kč, 150.000 Kč, 220.000 Kč, 130.000 Kč, 180.000 Kč, 75.000 Kč,
 - dne 04.11.2008 částku 686.000 Kč,
 - v červnu 2009 částku 185.000 Kč,
2. v době od 4.3.2008 od 12.3.2008 v Brně od T. D., nar. XXXX, pod příslibem pozdějšího opatření vozidla za výhodnou cenu ve dvou případech vylákal celkem 210.000 Kč jako půjčku, kterou měl vrátit ve lhůtě do 4 měsíců, a to:
 - dne 04.03.2008 částku 70.000 Kč,
 - dne 12.03.2008 částku 140.000 Kč,
3. v době od 20.5.2008 do přesně nezjištěného dne v září 2008 v Brně od J. P., nar. XXXX, nejprve pod příslibem opatření vozidla za výhodnou cenu a později společného podnikání v oblasti nákup a prodej ojetých vozidel postupně vylákal v šesti případech celkem 410.000 Kč, a to:
 - dne 20.05.2008 částku 70.000 Kč,
 - v přesně nezjištěný den počátkem června 2008 částku 10.000 Kč,
 - v přesně nezjištěné dny během června – září 2008 částky 50.000 Kč, 60.000 Kč, 90.000 Kč a 130.000 Kč,
4. v době od 27.6.2008 do 17.10.2008 v Brně od J. O., nar. XXXX, pod příslibem podílu na výhodném obchodování s vozidly postupně vylákal v osmi případech celkem 1.199.000 Kč, a to:
 - dne 24.06.2008 částku 110.000 Kč,
 - dne 27.06.2008 částku 90.000 Kč,
 - dne 01.07.2008 částku 195.000 Kč,
 - dne 24.07.2008 částku 135.000 Kč,
 - dne 04.08.2008 částku 114.000 Kč,
 - dne 08.10.2008 částku 250.000 Kč,
 - dne 17.10.2008 částku 155.000 Kč,
 - v přesně nezjištěný den během května – června 2008 částku 150.000 Kč,
5. v době od 1.8.2008 do 2.3.2009 v Brně od Z. H., nar. XXXX, pod různými záminkami postupně vylákal ve třech případech celkem 335.000 Kč, a to:

- dne 01.08.2008 prostřednictvím J. P., nar. XXXX, částku 180.000 Kč jako kupní cenu za vozidlo, které mu tentýž den předal, avšak jednalo se o vozidlo půjčovny společnosti AUTO ŠTANGL a.s., které muselo být vráceno,
 - dne 21.11.2008 částku 80.000 Kč jako půjčku s výhodným úrokem,
 - dne 02.03.2009 částku 75.000 Kč jako půjčku s výhodným úrokem,
6. v době od 18.9.2008 do 7.11.2008 v Brně od P. D., nar. XXXX, pod příslibem podílu na výhodném obchodování s vozidly a opatření vozidla za výhodnou cenu vylákal postupně ve třech případech celkem 1.080.000 Kč, a to:
- dne 18.09.2008 částku 640.000 Kč,
 - dne 09.10.2008 částku 140.000 Kč,
 - dne 14.10.2008 částku 300.000 Kč,
 - přičemž dne 07.11.2008 od P. D. vylákal jeho osobní vozidlo zn. VW Passat, RZ: XXXX, v hodnotě 227.700 Kč s tím, že toto vozidlo prodá a peníze takto získané užije k nákupu vozidla pro P. D., což neučinil a ani od počátku učinit nechtěl,
7. v přesně nezjištěný den na podzim roku 2008 v Brně prostřednictvím M. P., nar. XXXX, vylákal od R. U., nar. XXXX, částku 100.000 Kč jako kupní cenu za vozidlo, které mu sice následně předal, avšak jednalo se o vozidlo půjčovny AUTO ŠTANGL a.s., které muselo být vráceno,
8. v době od přesně nezjištěného dne v měsících září – říjnu 2008 do 16.11.2008 v Brně pod příslibem krátkodobých půjček s výhodnými úroky vylákal od P. K., nar. XXXX, postupně v pěti případech celkem 590.000 Kč, a to:
- v přesně nezjištěné dny v období září – říjen 2008 postupně částky 60.000 Kč, 40.000 Kč a 100.000 Kč,
 - dne 03.11.2008 částku 100.000 Kč,
 - dne 16.11.2008 částku 290.000 Kč,
9. v době od 29.10.2008 do 16.12.2008 v Brně od P. G., nar. XXXX, postupně ve dvou případech vylákal celkem 215.000 Kč, a to:
- dne 29.10.2008 prostřednictvím P. D., nar. XXXX, částku 100.000 Kč jako zálohu na vozidlo,
 - dne 16.12.2008 částku 115.000 Kč jako doplatek za vozidlo, které mu sice předal, avšak jednalo se o vozidlo půjčovny AUTO ŠTANGL a.s., které muselo být vráceno,
10. v přesně nezjištěný den koncem listopadu 2008 v Brně vylákal od R. K., nar. XXXX, částku 175.000 Kč jako kupní cenu za vozidlo, které sice následně předal, avšak jednalo se o vozidlo půjčovny AUTO ŠTANGL a.s., které muselo být vráceno,
11. v době od 21.11.2008 do přesně nezjištěného dne v červnu 2009 v Brně od J. L., nar. XXXX, pod příslibem opatření vozidla za výhodnou cenu postupně ve více případech vylákal celkem 270.000 Kč, a to:
- dne 21.11.2008 částku 180.000 Kč,
 - v přesně nezjištěný den koncem prosince 2008 částku 40.000 Kč,
 - v přesně nezjištěné dny během června 2009 postupně celkem 50.000 Kč,
12. v době od 10.12.2008 do 2.2.2009 v Brně, Blansku a Letovicích, okres Blansko, od M. R., nar. XXXX, vylákal postupně v pěti případech celkem 835.000 Kč, a to:

- dne 10.12.2008 prostřednictvím R. K., nar. XXXX, částku 210.000 Kč jako kupní cenu přislíbeného vozidla, které dodal po stanoveném termínu, přičemž se jednalo o vozidlo z půjčovny AUTO ŠTANGL a.s., které muselo být vráceno,
 - a následně pod příslibem podílu na výhodném obchodování s vozidly:
 - dne 12.12.2008 částku 200.000 Kč,
 - kolem 20.12.2008 částku 85.000 Kč,
 - dne 02.02.2009 částku 140.000 Kč,
 - v přesně nezjištěný den počátkem února 2009 částku 200.000 Kč,
13. v přesně nezjištěný den v lednu 2009 v Brně prostřednictvím M. P., nar. XXXX, pod příslibem zúročení půjčky v rámci výhodného obchodování s vozidly vylákal od T. Š., nar. XXXX, částku 100.000 Kč,
14. v období od ledna 2009 do přesně nezjištěného dne v době od konce února do počátku března 2009 v Brně pod příslibem výhodného zúročení půjčky, která měla být užita na nákup a prodej ojetých vozidel, postupně ve dvou případech vylákal od M. P., nar. XXXX, celkem 500.000 Kč, a to:
- v přesně nezjištěný den počátkem ledna 2009 částku 200.000 Kč,
 - v přesně nezjištěný den v době od konce února do počátku března 2009 částku 300.000 Kč,
15. v době od 8.1.2009 do 19.3.2009 v Brně od J. F., nar. XXXX, vylákal postupně ve dvou případech celkem 200.000 Kč, a to:
- dne 08.01.2009 částku 110.000 Kč jako zálohu na vozidlo,
 - dne 19.03.2009 částku 90.000 Kč jako doplatek za vozidlo, které mu sice následně předal, avšak jednalo se o vozidlo půjčovny AUTO ŠTANGL a.s., a muselo být vráceno,
16. od přesně nezjištěné doby od konce roku 2008 do 6.2.2009 v Brně pod příslibem výhodného zúročení požadovaných krátkodobých půjček vylákal od Z. U., nar. XXXX, postupně částku 750.000 Kč, kterou ve lhůtě splatnosti nevrátil,
17. v přesně nezjištěné době od konce ledna 2009 do 23.2.2009 v Brně od J. O., nar. XXXX, vylákal postupně ve dvou případech celkem 300.000 Kč s tím, že peníze vrátí ve stanovených termínech, což neučinil, ani učinit nechtěl, a to:
- v přesně nezjištěný den v době od konce ledna 2009 do poloviny února 2009 částku 150.000 Kč, kterou přislíbil vrátit do 1 měsíce,
 - dne 23.2.2009 částku 150.000 Kč, kterou přislíbil vrátit do 3.3.2009,
18. v době od 18.2.2009 do 8.4.2009 v Brně, Kyjovicích a Prosiměřicích, okres Znojmo, od J. K., nar. XXXX, pod příslibem podílu na výhodném obchodování s vozidly postupně v pěti případech vylákal celkem 1.441.000 Kč, a to:
- dne 18.02.2009 částku 140.000 Kč,
 - dne 25.02.2009 částku 405.000 Kč,
 - dne 03.04.2009 částku 311.000 Kč,
 - dne 05.04.2009 částku 235.000 Kč,
 - dne 08.04.2009 částku 350.000 Kč,

19. v přesně nezjištěný den koncem března 2009 v Brně od S. V., nar. XXXX, pod příslibem opatření požadovaného vozidla vylákal jako půjčku s vysokým úrokem částku 230.000 Kč,
20. v přesně nezjištěný den v době od února 2009 do března 2009 v Brně prostřednictvím J. K., nar. XXXX, vylákal od R. K., nar. XXXX, částku 100.000 Kč jako kupní cenu za vozidlo, které mu sice následně předal, avšak jednalo se o vozidlo půjčovny AUTO ŠTANGL a.s., a muselo být vráceno,
21. v době od 12.3.2009 do 27.3.2009 v Brně od L. N., nar. XXXX, vylákal postupně ve třech případech celkem 480.000 Kč, a to:
 - dne 12.03.2009 prostřednictvím M. P., nar. XXXX, částku 100.000 Kč jako kupní cenu za přislíbené vozidlo,
 - dne 27.03.2009 částku 250.000 Kč jako kupní cenu za další přislíbené vozidlo,
 - dne 02.04.2009 částku 130.000 Kč jako půjčku, kterou přislíbil vrátit do 7.4.2009 včetně navýšení o 10.000 Kč jako úrok,
22. v přesně nezjištěné době od března 2009 do dubna 2009 v Brně prostřednictvím J. K., nar. XXXX, vylákal od K. H., nar. XXXX, částku 160.000 Kč jako kupní cenu za vozidlo, které mu sice následně opět prostřednictvím J. K. předal, avšak jednalo se o vozidlo půjčovny AUTO ŠTANGL a.s., a K. H. je bez velkého technického průkazu odmítl převzít,
23. v přesně nezjištěných dnech v období od března 2009 do května 2009 v Kyjovicích a Vedrovicích, okres Znojmo, zčásti prostřednictvím J. K., nar. XXXX, vylákal od R. P., nar. XXXX, postupně ve čtyřech případech celkem 810.000 Kč, a to 95.000 Kč, 220.000 Kč, 220.000 Kč a 275.000 Kč, vždy jako kupní cenu za vozidla, která mu sice při převzetí uvedených hotovostí předal, avšak jednalo se o vozidla půjčovny AUTO ŠTANGL a.s., a musela být vrácena,
24. dne 23.3.2009 v Brně prostřednictvím J. P., nar. XXXX, vylákal od J. V., nar. XXXX, jako půjčku částku 400.000 Kč s tím, že ji vrátí do 23.4.2009 včetně 10% úroku,
25. dne 25.3.2009 na přesně nezjištěné čerpací stanici na dálnici Ostrava – Brno prostřednictvím M. P., nar. XXXX, vylákal od R. H., nar. XXXX, částku 210.000 Kč jako kupní cenu za vozidlo, které mu sice při převzetí hotovosti předal, avšak jednalo se o vozidlo půjčovny AUTO ŠTANGL a.s., a muselo být vráceno,
26. v době od 26.3.2009 do 31.3.2009 v Brně od F. Š., nar. XXXX, postupně ve dvou případech celkem 650.000 Kč, a to:
 - dne 26.3.2009 částku 320.000 Kč, z toho 150.000 Kč jako půjčku s příslibem navýšení s tím, že ji vrátí do 6.4.2009, a 170.000 Kč jako kupní cenu za vozidlo, které mu sice při převzetí hotovosti předal, avšak jednalo se o vozidlo půjčovny AUTO ŠTANGL a.s., a muselo být vráceno,
 - dne 31.3.2009 částku 330.000 Kč, z toho 150.000 Kč jako půjčku s příslibem navýšení s tím, že ji vrátí do 14.4.2009, a 180.000 Kč jako kupní cenu za vozidlo, které mu sice při převzetí hotovosti předal, avšak jednalo se o vozidlo půjčovny AUTO ŠTANGL a.s., a muselo být vráceno,

27. v přesně nezjištěný den v dubnu 2009 v Brně prostřednictvím J. K., nar. XXXX, a R. H., nar. XXXX, vylákal od M. Ch., nar. XXXX, částku 220.000 Kč jako kupní cenu za vozidlo, které mu sice prostřednictvím uvedených osob předal, avšak jednalo se o vozidlo půjčovny AUTO ŠTANGL a.s., a muselo být vráceno,
28. v době od 9.4.2009 do 20.4.2009 v Brně vylákal od L. F., nar. XXXX, postupně celkem 850.000 Kč jako půjčky s tím, že je vrátí v dohodnutých termínech včetně 10% - 20% úroku, půjčky v dohodnutých termínech nesplatil,
29. dne 27.4.2009 v Brně prostřednictvím J. K., nar. XXXX, vylákal od M. K., nar. XXXX, částku 102.644,61 Kč, kterou ze svého účtu zaslal jako zálohu za přislíbené vozidlo na účet přítelkyně T. Š. P. C., která uvedenou částku T. Š. následně předala,
30. dne 4.5.2009 v Brně od V. B., nar. XXXX, vylákal částku 175.000 Kč jako půjčku s tím, že peníze vrátí do 11.5.2009,

II.

15. 5.2009 získal od M. H., nar. XXXX, jednatele společnosti XXXX, IČO XXXX, se sídlem v XXXX, XXXX, PSČ 621 00 půjčku ve výši 150.000 Kč, peníze byly vybrány z účtu uvedené společnosti, které mu M. H. poskytl, protože byl seznámen s jeho finančními potížemi, uvedenou částku s určitým navýšením měl do měsíce vrátit, věděl, že z důvodu nedostatku peněz jen obtížně svůj slib splní, peníze ve lhůtě splatnosti ani později nevrátil, čímž způsobil společnosti XXXX škodu ve výši 150.000 Kč,

t e d y - sebe obohatil tím, že uvedl někoho v omyl a takovým činem způsobil škodu velkého rozsahu v bodech I. 1-30, II.

T í m s p á c h a l

zločin podvodu podle § 209 odst. 1, 5 písm. a) trestního zákoníku účinného od 1.1.2010 v bodech I. 1-30, II.

a z a t o s e m u u k l á d á

podle § 209 odst. 5 trestního zákoníku t r e s t o d n ě t í s v o b o d y v t r v á n í š e s t i l e t ;

Podle § 56 odst. 2 písm. c) trestního řádu se zařazuje pro výkon trestu odnětí svobody do věznice s o s t r a h o u ;

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu se ukládá obžalovanému povinnost nahradit způsobenou škodu poškozeným P. K., nar. XXXX v XXXX, OSVČ, bytem Brno, XXXX, ve výši 480.000 Kč, J. L., nar. XXXX v XXXX, studentu, bytem XXXX, ve výši 240.000 Kč.

Podle § 229 odst. 2 trestního řádu se poškození P. K., nar. XXXXv Brně, OSVČ, bytem XXXX, XXXX, J. L., nar. XXXX v XXXX, student, bytem XXXX, odkazují se zbytky svých nároků na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

O d ů v o d n ě n í :

Z provedeného dokazování vzal soud za prokázáno, že obžalovaný byl rozsudkem Krajského soudu v Brně 10 T 5/2008 ze dne 5. prosince 2008, v právní moci 24. dubna 2009 uznán vinným trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) trestního zákona ve znění zákona č. 265/2001 Sb., byl mu uložen trest odnětí svobody v trvání tří let, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání pěti let a také byl nad obžalovaným vysloven dohled. Podle § 60a odst. 3 trestního zákona bylo obžalovanému uloženo, aby nadále vedl řádný život a podle svých sil nahradil škodu, kterou trestným činem způsobil. K trestné činnosti došlo podle rozsudku v období od jara 2004 do dubna 2005, pod různými záminkami obžalovaný získával peníze, přičemž si byl vědom toho, protože neměl dostatek peněz a měl vícero závazků, že nebude schopen ve sjednaných termínech peníze vrátit, s penězi naložil přesně nezjištěným způsobem. V trestní věci bylo šest poškozených, pouze u jednoho došlo koncem dubna 2005 k vrácení určité částky peněz, proto ve skutkové části rozsudku je částka od dlužné odečtena (jedná se o poškozeného R. K., od kterého bylo vylákáno od jara 2004 do března 2005 1.285.000 Kč, z uvedené částky bylo koncem dubna 2005 210.000 Kč poškozenému vráceno, byla mu tudíž způsobena škoda ve výši 1.075.000 Kč).

Z rozsudku je zřejmé, že k finančním závazkům, které jsou odlišné od závazků vůči poškozeným uvedeným v rozsudku, byla vyslechnuta řada dalších svědků, kteří v trestní věci nevystupovali jako poškození. Mělo se jednat o závazky z let 2002-2003, 2004-2005. V rozsudku je uvedeno, že obžalovaný na přelomu let 2000, 2001 začal podnikat, pomáhal mu jeho otec Š., který mu sjednal určitou vazbu na jiného podnikatele, ale pouze v určitém rozsahu, který obžalovaný, aniž by to jeho otec věděl, překročil, jednalo se o podnikání s vozidly, které se nemuselo dále pozitivně vyvíjet a obžalovaný byl málo opatrný, vozidla byla poškozována, odcizována, otci obžalovaného se ozvali věřitelé, s nimiž začal jednat o vyrovnání dluhu. Na počátku roku 2005 se obžalovaný dále zadlužoval, tak zvaně vytloukal klín klínem. 15. 7. 2005 byl podán návrh na konkurs, který byl prohlášen usnesením Krajského soudu v Brně 26 K 35/2005 dne 31. 8. 2005, po vydání rozvrhového usnesení byl konkurs zrušen 5. 5. 2005. Z rozsudku je také patrné, že podnikatel T. Š. (obžalovaný) nerespektoval zákon o účetnictví, znalec uvedl, že jím posuzované účetní doklady neposkytují věrohodné informace o podnikatelské činnosti obžalovaného, zřejmě nepředával doklady k zaúčtování externímu účetnímu, byl zjištěn seznam závazků obžalovaného z konkursního spisu, které nevznikly v souvislosti s podnikáním, s ohledem na nedostatky účetní evidence nelze prokázat vložení peněz do podnikání. Účetnictví nebylo průkazné.

Ze spisu Městského soudu v Brně 83 Nc 905/2005 (je to též zmíněno v rozsudku zdejšího soudu ve věci 10 T 5/2008) vyplývá, že potíže obžalovaného s půjčováním peněz na vysoký úrok vedly jeho rodiče k tomu, že požádali Městský soud v Brně, aby jejich synovi (obžalovanému) omezil způsobilost k právním úkonům, pokud jde o nakládání s penězi. Návrh byl podán 1. července 2005. Řízení bylo zastaveno usnesením z 5. října 2006, které nabylo právní moci 9. listopadu 2006, protože navrhovatelé vzali návrh v plném rozsahu zpět.

Ve věci omezení způsobilosti k právním úkonům byl zpracován 1. července 2006 znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, z něhož je patrné, že obžalovaný začal podnikat, když se mu v podnikání přestalo dařit, protože si zakládal na svém společenském postavení, půjčoval si peníze s nevýhodnými úroky, jeho kamarád o tom pověděl jeho rodičům.

Otec dluhy zaplatil, obžalovaný však manipuloval s penězi a dluh se zvýšil, uváděl, že byl hloupý, že mu bylo trapné věřitelům nevyhovět. Jeho jednání se jevílo rodičům nepochopitelným, protože mohl předpokládat, že půjčky v nevýhodném režimu nebude schopen splatit. Byl proto psychiatricky hospitalizován na specializovaném oddělení pro návykové stavy a podrobil se režimové léčbě, která má charakter podpůrné, racionální, behaviorální psychoterapie, která umožní posuzovanému kritický náhled na své chování. Nejedná se u něj o psychotickou poruchu ani poruchu, která by jej zbavila odpovědnosti za činnost, kterou prováděl, motivace jeho jednání souvisela s jeho osobností strukturou, která je narcistická a nezdrženlivá. Je ze svého jednání poučitelný.

Znalkyně v posudku uvádí, že obžalovaný byl donucen k sebekritice situací a strachem z postihu. Uvádí, že je organizačně zdatný, má invenci k podnikání, působí přesvědčivě, jeho myšlení je logicky skloubené, vnímání je bez nápadností, uvědomuje si následky svého jednání, péči o sebe zvládá. Znalkyně v době vypracování posudku uvedla, že obžalovaný je schopen vyřizovat si své záležitosti, hospodařit s majetkem a nakládat s penězi.

Z rozsudku ve věci 10 T 5/2008 je zřejmé, že se poškození s obžalovaným dohodli na splácení dlužných částek.

Soud zdůraznil (ve věci 10 T 5/2008), že neshledal přitěžující okolnosti na straně obžalovaného, naopak jako k výrazně polehčující okolnosti přihlédl k doznání, účinné snaze po nápravě, ke dni vyhlášení rozsudku poškozeným uhradil téměř polovinu dlužné částky a se všemi poškozenými uzavřel dohodu o splátkovém kalendáři. Soud také vyzvedl význam pro pozitivní vývoj obžalovaného jeho rodinné zázemí.

Z dokazování v trestní věci nyní posuzované vyplynulo, že obžalovaný již v době před vyhlášením rozsudku a po něm (15. prosince 2008) si opět půjčoval peníze, které také odváděl věřitelům, kterým dlužil. Obžalovaný od ledna 2008 do června 2009 na různých místech včetně Brna si půjčoval peníze zejména na úhradu předchozích dluhů, za krátkodobé půjčky peněz sliboval nejméně 10% úrok, vozidla za výhodnou cenu, finanční podíly z výhodného obchodování s vozidly, prostřednictvím dalších osob získával zájemce o vozidla nebo financování jeho obchodu s vozidly se ziskem. Věřitelé případně zprostředkovatelé si mysleli, že tvrzení obžalovaného o jeho obchodních aktivitách a finančních možnostech jsou reálná, ve skutečnosti tomu tak nebylo. Obžalovaný takovým způsobem vylákal od věřitelů pod bodem I. 1-30 výroku rozsudku 17.113.644,61 Kč, vozidlo v hodnotě 227.700 Kč, přitom mu bylo jasné, že nemá dost peněz na úhradu dluhů, že bude obtížné veškeré půjčené peníze vrátit, že nebudou moct být předány doklady od vozidel, i když vozidla předána byla, protože patřila společnosti AUTO ŠTANGL a.s., která o vozidla nepřišla, útoky pod body I. 1-30 výroku rozsudku způsobil škodu ve výši 17.341.344,61 Kč a útokem v bode II výroku rozsudku způsobil škodu 150.000 Kč, celkem tedy způsobil škodu z hlediska právního hodnocení jednání obžalovaného útoky pod body I. 1-30 a II. 17.491.344,61 Kč.

Podstata obhajoby obžalovaného spočívá v níže uvedeném.

Začal podnikat v roce 1999, provozoval autopůjčovnu. Došlo k odcizení šesti vozidel, byla odvezena do zahraničí, čímž mu vznikl dluh 4.200.000 Kč, půjčoval si peníze, potíže trvaly do konce roku 2003, pomohl mu otec T. Š.. Byly uzavřeny dohody, dojednány splátkové kalendáře, nějakou dobu se mu dařilo splácet dlužné částky, ze strany věřitelů byl činěn tlak, aby splátky navyšoval, odolával tomu, ale začal si půjčovat peníze na splátky bez vědomí otce a tak si vytvořil další problémy. Půjčoval si částky ve výši 100.000 Kč na týden a po týdnu nebo čtrnácti dnech vracel 130.000 Kč, šlo o půjčky na vysoký úrok, to vyšlo najevo v roce 2005, podal návrh na konkurs. Začal pracovat u otce jako technik, řidič. V roce 2007 byl obviněn, měl strach z přímého výkonu trestu ve věznici, proto se snažil škodu snížit, znovu mu pomohl otec. Ve snaze o rychlé splácení si vytvořil nové půjčky od nových věřitelů, které jsou předmětem

projednání v trestní věci nyní. V prosinci 2008 byl odsouzen k trestu odnětí svobody, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu. Převážně si opakovaně půjčoval, někdy i dvacetkrát do roku s úrokem 20-30 % za měsíc, směnky jsou vyplňovány až se stoprocentním navýšením, protože kdyby přestal splácet, fungovaly by jako krytí. Půjčil si od jednoho věřitele nějakou částku, dalšímu musel vrátit větší a pak si musel najít dalšího, od kterého by vrátil tomu prvnímu, tak to šlo stále dokola. Také mu byly poskytnuty i dlouhodobé půjčky, na půl roku, u některých věřitelů se nepřepisovala směnka, proto se může stát, že byla po splatnosti delší dobu, ale ve skutečnosti tomu tak nebylo. Poctivě do konce května 2009 platil úroky. Buď přinesl celou částku včetně úroků, věřitel si vzal úroky, on si ponechal základní částku, nebo vrátil částku a po čase se domluvili na další půjčce. V zimě 2009 se dopustil zoufalého kroku s vozidly společnosti AUTO ŠTANGL a.s., nedokáže si to vysvětlit, spolupracoval se společnostmi, zejména s panem N., bylo mu nabídnuto odkoupení ojetých vozidel, některým z věřitelů přislíbil následný odkup vozidla, i kdy věděl, že to vozidlo bude k odkupu, ale nevěděl přesný termín, lidé byli srozuměni s tím, že vozidlo je z půjčovny a že za vozidla platí měsíční nájem. Byl na něj vyvíjen tlak, pokud včas platil úroky, bylo to v pořádku. Na konci dubna 2009 toho už bylo na obžalovaného příliš, snažil se platit úroky včas hotově nebo na účet, poškození vysoké úroky zapřeli, věřitelé z toho profitovali po dobu dvou let. Měsíčně platil za auta 180.000 Kč-250.000 Kč, věřitelům na úrocích 400.000 Kč-500.000 Kč, na jaře 2009 už to nemohl snést a svěřil se družce, rodičům, obhájci. Neměli ani tušení o tom, co prováděl. Snažil se domluvit s některými poškozenými na zastavení placení úroků, což nechtěli. Šel se sám přiznat policii, vše popsal, byl vzat do vazby. Domluvil se s policistou, že bude lepší, když nebude komunikovat s poškozenými, aby na něj nebyl činěn nátlak a aby nenavyšoval dlužnou částku. Byl také hospitalizován v léčebně v Kroměříži, komunikoval s vyšetřovatelem i s advokátem, po vzetí do vazby otec a obhájce kontaktovali poškozené, uzavřela se s nimi dohoda. Dluh za něj hradí otec průběžně z peněz, které vydělá. Obžalovaný zdůraznil propojení mezi prvním a druhým případem, který byl a je soudem projednáván, u některých částek, které uvádějí poškození, jsou zakomponovány úroky, a to na několik měsíců dopředu. Šel z jednoho problému do druhého, nedokázal se s tím vyrovnat, lhal družce, rodičům, advokátovi. Kdyby nevracel půjčky včas a s tak vysokými úroky, tak by mu poškození ani dál nepůjčovali, pro některé z nich to byl dobrý byznys. Vytloukal klín klínem, nic si nenechal pro sebe, peníze byly použity na úroky a na pronájem vozidel. Velice svého jednání lituje, ví, že bude potrestán, bude se snažit se s věřiteli narovnat a začal žít bez dluhů. Jsou poškození, kteří přistoupili na dohodu, přiznali úroky, přiznali, že vozidlo užívali a že věděli, že za ně platí. Jsou poškození, kteří neříkají pravdu ohledně výše půjčené částky.

K R. B. uvedl, že si od něj půjčoval peníze již v roce 2007, pokud by měla být dána odpovědnost za nějakou finanční částku, tak ve výši 1.481.000 Kč. Půjčoval si peníze na vysoký úrok, svědek v podstatě neprokázal původ peněz, zpočátku si ani nemohl vzpomenout na přesné údaje, doklady byly až dodatečně vyhotoveny s navýšením peněz, je nutno zohlednit provizi pro obžalovaného z obchodů, které zprostředkoval. Částka 1.481.000 Kč je dána částkou, kterou převzal, a to je částka 3.981.000 Kč, od které je odpočtena částka 2.500.000 Kč za provizi. Poukázal na to, že svědek B. původně požadoval 3.981.000 Kč, poté po opravě 1.481.000 Kč a tato částka byla narovnána.

Od T. D. převzal 210.000 Kč, vrátil mu 105.000 Kč. Se svědkem je uzavřena dohoda o narovnání.

K J. P. obžalovaný uvedl, že v podstatě svědek nebyl schopen půjčky a splátky specifikovat, byly vystaveny různé směnky, zničeny, přepočítáván dluh, částky obsahují vysoké úroky, J. P. se odvolával na poznámky, které nemá, precizně nedokládá původ peněz. Ve spisovém materiálu jsou doloženy bankovní stvrzenky, které potvrzují placení peněz obžalovaným. Obžalovaný připustil trestní odpovědnost za 410.000 Kč. Se svědkem je uzavřena dohoda o narovnání.

Ohledně J. O. (nar. XXXX) obžalovaný připustil trestní odpovědnost za 799.000 Kč, i když spíše za 649.000 Kč, na tuto částku jsou doloženy směnky, na 150.000 Kč doklad neexistuje, poukázal na to, že svědek uvedl, že v průběhu půjčování peněz mu uhradil 400.000 Kč. Se svědkem je uzavřena dohoda o narovnání.

Ke Z. H. obžalovaný poukázal na to, že svědek uvedl, že si od něj půjčil 155.000 Kč, vráceno mu bylo 70.000 Kč, požadoval 85.000 Kč. Se svědkem je uzavřena dohoda o narovnání. Ohledně částky 180.000 Kč, kterou měl obdržet prostřednictvím J. P., svědek H. potvrdil, že ji měl J. P. zahrnutu ve svých dokladech a jedná se o jeho záležitost. Tuto částku po obžalovaném nepožaduje.

Od P. D. obdržel méně než 1.080.000 Kč, platil mu úroky, směnky se navyšovaly, svědkovi také poskytl vozidlo, za které platil nájem, o čemž svědek věděl. Svědek, což sám potvrdil, obdržel z půjčky 50.000 Kč. Pokud jde o vozidlo, rozhodně nelze vyjít z částky uvedené v písemné obžalobě, protože vozidlo bylo prodáno za 115.000 Kč R. B., částka nebyla předána, odpovídá ceně vozidla v dané době, nebylo v dobrém stavu, počet najetých kilometrů na tachometru byl zfalšován. Se svědkem je uzavřena dohoda o narovnání. V konečném návrhu obžalovaný připustil trestní odpovědnost za částku 1.145.000 Kč.

Od P. K. si půjčoval peníze s navýšením, v podstatě na něm svědek vydělával, poukázal na to, že z částky 590.000 Kč bylo vráceno 110.000 Kč, maximální trestní odpovědnost je do částky 480.000 Kč.

Obžalovaný neměl výhrady k částce, kterou uvedl P. G., kterému způsobil škodu ve výši 215.000 Kč, šlo o zálohu na vozidlo a doplatek. Vozidlo svědek používal, musel je vrátit, částka mu uhrazena nebyla. Obžalovaný se svědkem G. uzavřel dohodu.

K R. K. se obžalovaný vyjádřil tak, že se s ní seznámil prostřednictvím M. P., obdržel od ní 200.000 Kč za přítomnosti M. P., který za zprostředkování dostal 25.000 Kč, vozidlo bylo půjčené od společnosti AUTO ŠTANGL a.s., vůči R. K. je odpovědný za 175.000 Kč, byla s ní uzavřena dohoda.

Od J. L. si půjčoval peníze od konce roku 2008, počátkem roku 2009 mu peníze vrátil i s navýšením. Pak dostal od svědka 200.000 jako půjčku, měsíční navýšení činilo 25.000 Kč, na úrocích zaplatil 150.000 Kč. Z půjčených 200.000 Kč nic nevrátil. V rámci závěrečného návrhu připustil odpovědnost za 270.000 Kč.

Ke svědkovi R. uvedl obžalovaný, že měl od něj nižší částku než 835.000 Kč, odváděl mu úroky, částky se sjednocovaly, pokud je vůbec za něco odpovědný, tak by to mělo být za částku do 400.000 Kč. Svědek nedoložil původ peněz, nárokuje 400.000 Kč, v rámci občanskoprávního řízení uplatňuje 190.000 Kč, pohledávky jsou postoupeny na jiné společnosti.

Obžalovaný potvrdil, že si od T. Š. půjčil 100.000 Kč, peníze se nevrátily, peníze zprostředkoval M. P., platil T. Š. úroky, předával je po M. P., svědek Š. to však nepotvrzuje. Ohledně částky 100.000 Kč byla uzavřena dohoda. Připustil trestní odpovědnost za 100.000 Kč.

Na M. P. se váže vícero osob, za zprostředkování obchodů získával M. P. peníze. Neexistuje doklad o tom, že by půjčil M. P. 500.000 Kč, jde o tvrzení svědka, který na obchodech profitoval. Svědek nedoložil, že by uvedenými penězi disponoval. Byla s ním uzavřena dohoda. Od J. F. si půjčil 200.000 Kč, které mu nevrátil. S tímto svědkem je uzavřena dohoda a zaplacená část dlužné částky na základě dohody.

K Z. U. obžalovaný uvedl, že nesouhlasí s dluhem ve výši 1.267.000 Kč, fyzicky dostal 750.000 Kč, na úrocích mu zaplatil asi 450.000 Kč. Data uvedená v obžalobě mohou být dny, kdy za svědkem přišel a přinesl mu třeba úroky.

Svědek O. (nar. XXXX). Svědek zjistil, že je obžalovaný v kontaktu s jeho synem J. O., nabídl mu určité peněžní částky na nákup pneumatik, půjček bylo 5-10 na jaře 2008, peníze vracel do týdne s navýšením do 5.000 Kč, po čtyřech měsících mu nabídl, že může použít jeho peníze,

chtěl, aby o tom jeho syn nevěděl, dohodl se na půjčkách kolem 200.000 Kč s 20% úrokem za měsíc, například v den splátky přinesl celou částku, kterou si mohl nechat a svědek si vzal úrok, poslední půjčka byla uskutečněna na jaře 2009, jednalo se o 200.000 Kč, byla zajištěna směnkou na 300.000 Kč splatnou za měsíc, pokud nezaplatil, platil dál úroky až do momentu, kdy částku vrátil. Z poslední částky mu nic nevrátil, ale platil mu 40.000 Kč měsíčně až do května 2009. Se svědkem byla uzavřena dohoda o narovnání, je vyrovnán prostřednictvím otce obžalovaného Š..

Obžalovaný nesouhlasí s dluhem vůči J. K. ve výši 1.441.000 Kč, v částce jsou zahrnuty peníze od jiných osob. Svědek J. K. také dostal úroky, neprokázal původ peněz, o kterých řekl, že je měl od jiných a částečně se jednalo o jeho peníze. Směnky zahrnují peníze od jiných osob. Ještě před zahájením trestního stíhání uhradil J. K. 385.000 Kč, jeho trestní odpovědnost je možné spatřovat nejvýše v částce 1.056.000 Kč, což zahrnuje útoky v bodech podle písemně podané obžaloby 18 (J. K.), 20 (R. K. prostřednictvím J. K.), 22 (K. H. prostřednictvím J. K.), 27 (M. Ch. prostřednictvím J. K. a R. H.), 29 (M. K. prostřednictvím J. K.). Se svědkem J. K. je uzavřena dohoda o narovnání.

Od S. V. si půjčil 230.000 Kč, z částky mu vrátil 130.000 Kč, je odpovědný za 100.000 Kč, svědek potvrdil, že peníze dostal ve výši 130.000 Kč zpět, ještě než bylo zahájeno trestní stíhání. Se svědkem je uzavřena dohoda o narovnání.

S L. N. se zná obžalovaný přes M. P., nejdříve obdržel přes něj půjčky, které vrátil i s navýšením, přes M. P. se dozvěděl, že L. N. má zájem vozidlo sám koupit a prodat, nejprve mu předal za účasti M. P. 100.000 Kč a pak 250.000 Kč, když vznikly potíže, domluvil se s L. N., že mu vrátí dlužné peníze, nějakou částku mu splatil, vozidlo L. N. vrátil. S L. N. měl dvě krátkodobé půjčky, bez vědomí M. P., půjčoval částku kolem 100.000 Kč s 10% úrokem na čtrnáct dní. Nelze souhlasit s údajem v písemné obžalobě, že dluží 480.000 Kč. L. N. požaduje částku 215.000 Kč. Částka za vozidlo 100.000 Kč mu byla vrácena, částka byla předána L. N. M. P., částku vrátil M. P. L. N.. Z částky 250.000 Kč vrátil 95.000 Kč a z částky 130.000 Kč bylo vráceno 70.000 Kč. Obžalovaný uznává za vinu částku 215.000 Kč.

Od R. P. převzal 810.000 Kč, z nichž mu 50.000 Kč vrátil. Se svědkem je uzavřena dohoda o narovnání. Je odpovědný za 760.000 Kč.

Od J. P. se dozvěděl o J. V., který měl mít peníze, poprvé přinesl 200.000 Kč J. P., částka byla zajištěna směnkou, která byla napsána na J. P., obžalovaný zaplatil o 10 % navíc, půjčky se opakovaly. Na jaře 2009 půjčil J. V. částku 400.000 Kč s 10% úrokem, z toho mu přinesl osobně obžalovaný 140.000 Kč, na jaře 2010 uzavřel s J. P. dohodu o narovnání, nechtěl po něm cokoli J. V., půjček bylo více, syn J. V. užíval vozidlo jako krytí, kdyby peníze nebyly vráceny.

Od F. Š. obdržel dvakrát 150.000 Kč jako zálohu na vozidla, na jaře 2009, svědkovi řekl, že má potíže, které nezvládne, omluvil se a poslal mu 45.000 Kč na účet, on si dál vozidla ponechal, neplatil úroky, pouze nájem 20.000 Kč měsíčně za jedno vozidlo. Uzavřel dohodu o narovnání. Odpovědný je za částku 255.000 Kč.

Od L. F. měl opakované půjčky desetkrát, patnáctkrát v roce, půjčoval mu od 200.000 Kč do 400.000 Kč až půl milionu korun, pravidelně mu platil úroky ve výši 10 až 20 % měsíčně, půjčky byly psány na směnu, která se roztrhala, napsala se nová, na úrocích mu mohl zaplatit odhadem kolem 450.000 Kč za dobu jednoho roku. Se svědkem je uzavřena dohoda o narovnání. Nelze souhlasit s částkou 1.145.000 Kč.

K V. B. obžalovaný uvedl, že měl od něj půjčenou dvakrát částku ve výši 170.000 Kč, byla sepsána dohoda o narovnání, v částce 175.000 Kč, ke které napsal potvrzení, uvedl, že obsahovala úrok, tuší, že 25.000 Kč, fakticky převzatá částka byla 150.000 Kč.

Ke společnosti XXXX, jejímiž jednatelem jsou M. H. a M. D., jsou také společníky, obžalovaný uvedl, že se zná delší dobu s M. H., jejich vztahy byly dobré, věděl o potížích obžalovaného, svěřil se mu, že dluží peníze, nemůže se ze situace vymanit, trvá to dlouho, na to mu svědek

slíbil, že se domluví s D., aby mu mohl pomoci. Obžalovaný dostal půjčku 150.000 Kč na měsíc, jako krytí nebo úrok bylo 20.000 Kč za měsíc, D. měl chtít směnku na 350.000 Kč, pokud by se částka nevracela, tak by měl minimálně 300.000 Kč zpět, tudíž dvojnásobek ze 150.000 Kč. 15. května 2009 se všichni tři sešli v sídle společnosti, kde již byla vyplněná směnka, obžalovaného odvezl M. H. do banky, kde vybral peníze. Není pravdou, že by obdržel 300.000 Kč jako zálohu za přepravu, dopravu, svědek dobře ví, že nebyl jednatelem společnosti Agroprojekt Brno, s.r.o. a nikdy za tuto společnost jako jednatel nevystupoval. Zálohová faktura v dopravě dnes v podstatě není logická. Obžalovaný uvedl, že peníze měly pocházet ze společného účtu společníků uvedené společnosti. S M. H. měl dobré vztahy, dodával mu pneumatiky, rozhodně si nemyslel, že bude požadovat částku se 100% navýšením. Obžalovaný směnku nemá, minimálně musela být vypsána na 320.000 Kč nebo spíše 340.000 Kč, bylo na ní 100% navýšení, smluvený úrok byl při vrácení ze 150.000 Kč 170.000 Kč.

Dále uvedl obžalovaný na svoji obhajobu následující. Svědek R. U. po obžalovaném nežádal náhradu škody, necítí se být poškozen obžalovaným, o koupi vozidla svědek mluvil s M. P., kterému předal 100.000 Kč, dohodli se na postupném splácení částky, protože několik měsíců vozidlo užíval, požadoval po M. P. pouze 80.000 Kč. Obžalovaný nebyl v právním vztahu k R. U., obžalovaný mu jen předal vozidlo v přítomnosti M. P.. To, co nárokoval M. P. po obžalovaném, bylo včetně částky, kterou dlužil R. U..

Obžalovanému telefonoval M. P., který řekl, že by potřeboval vozidlo pro R. U., jednalo se o vůz Škoda Fabia v hodnotě 100.000 Kč, peníze předal R. U. M. P., který si vzal provizi 15.000 Kč měsíčně, v květnu se svěřil M. P. s potížemi ohledně vozidla, obžalovaný měsíčně platil nájem 12.000 Kč po dobu půl roku, vozidlo bylo vráceno, R. U. požaduje zaplacení po M. P.. S J. K. se zná od základní školy, provozuje autolakovnu, dohodli se na půjčování peněz s výhodnými úroky pro J. K., také se dohodli na vozidlech pro J. K., J. K. mu domluvil nějaké peníze pro jeho potřebu nebo sloužily jako záloha na vozidlo. Nezná R. H. a M. Ch., ví, že J. K. sehnal od někoho peníze, které zakomponoval do směnky, která byla mezi ním a obžalovaným. Obžalovaný nezná K. H., od J. K. mu bylo známo, že měl nějaké peníze od něj na tak zvané otáčení a K. H. chtěl nějaké vozidlo, protože nebylo, peníze mu byly vráceny, vždy dával peníze do ruky J. K., nikomu jinému. R. K. je bratr J. K. a M. K. je strýc J. K.. M. K. nikdy neviděl, na účet družky obžalovaného přišly peníze, od R. K. 100.000 Kč, jednalo se o zálohu na vozidlo, které měl šest týdnů nebo dva měsíce. V průběhu května přivezl J. K. peníze pro K. H., 160.000 Kč a necelých 300.000 Kč, měl je dát R. H., proč to neudělal, to neví. S J. K. je sepsána dohoda o narovnání, přístupitelem je Š., otec obžalovaného.

Částka ohledně R. K. je zahrnuta ve směnkách J. K., s K. H. nepřišel do styku, stejně tak s R. H., který byl ve spojení s M. P., s M. Ch. nikdy nehovořil, uvedený svědek jednal s R. H., peníze M. Ch. jsou zahrnuty v nárocích mezi R. H. a J. K., ve vztahu obžalovaného a J. K. jsou kryty v jeho směnkách a zahrnuty do dohody o narovnání. M. K., strýc J. K. se se synovcem vyrovnal, obžalovaný s M. K. nepřišel do styku, bylo jednáno přes J. K., který měl peníze zahrnuty ve svých směnkách, které jsou zahrnuty v dohodě o narovnání.

Obžalovaný se dopustil trestné činnosti uvedené ve výroku rozsudku v bodech I. 1-30 a v bodě II., a to tak, jak je ve výroku rozsudku popsáno.

Dohoda o narovnání z 23. července 2010 (č. l. 771-773) je uzavřena mezi R. B., nar. XXXX, S. B. a R. B., nar. XXXX, kteří jsou věřiteli a T. Š. (obžalovaným), který je dlužník a mezi přístupitelem T. Š.. Větitelé v Dohodě o narovnání s přistoupením k závazku prohlašují, že mají společné a nedílné pohledávky vůči dlužníkovi, a to z titulu celé řady půjček poskytnutých v období let 2007, 2008, 2009, přesná data poskytnutí půjček a data splatnosti již nejsou schopni uvést, neboť původní doklady o půjčkách a jejich případném částečném splacení se již nedochovaly a taktéž vzhledem k tomu, že některé doklady vystavené dlužníkem zajišťovaly

dřívější půjčky a vzhledem k tomu, že pro množství půjček a dílčích splátek ze strany dlužníka nebylo možné vést přesnou evidenci. Věřitelé nárok vyčíslují částkou 3.981.000 Kč, přitom vychází ze smlouvy o půjčce mezi dlužníkem a R. B. ze dne 4. 11. 2008 na 356.000 Kč se splatností 25. 11. 2008, ke které byla téhož dne 4. 11. 2008 dlužníkem vystavena zajišťovací blanko směnka č. 041120081 na řad R. B. s nevyplněnou částkou a datem splatnosti, ze smlouvy o půjčce mezi dlužníkem a R. B. ze dne 4. 11. 2008 na 330.000 Kč se splatností 25. 11. 2008, ke které byla téhož dne 4. 11. 2008 dlužníkem vystavena zajišťovací blanko směnka č. 041120082 na řad R. B. s nevyplněnou částkou a datem splatnosti, ze smlouvy o půjčce mezi dlužníkem a R. B. ze dne 4. 11. 2008 na 3.110.000 Kč se splatností 4. 5. 2009, ke které byla vystavena zajišťovací blanko směnka č. 041120083 na řad R. B. s nevyplněnou částkou a datem splatnosti. Celkem se jedná o částku 3.796.000 Kč. Pokud jde o částku 185.000 Kč, byla věřiteli půjčena dlužníku v červnu 2008 bez dokladu. Obžalovaný popírá nároky a odmítá, uvedl, že závazek je uhrazen, v minulosti platil z půjček věřitelům nepřiměřeně vysoké úroky, řadu splátek hradil hotově bez potvrzení a věřitelé participovali na zisku z nákupu a prodeje automobilů. Částky uvedené ve směnkách nejsou pravdivé, směnky podepsal v tísni a pod nátlakem. Požadovaná částka odporuje dohodě obžalovaného s R. B. (nar. XXXX) ohledně podílů na obchodech, které dlužník pro věřitele obstaral a zprostředkoval, hodnota částky, na kterou má dlužník nárok, činí podle ústní dohody mezi dlužníkem a R. B. (nar. XXXX) částku 2.500.000 Kč, kterou je třeba započítat proti nároku věřitelů, neboť věřitelé půjčovali dlužníkovi svoje společné rodinné peníze. Výše závazků vůči věřitelům nepřevyšuje 500.000 Kč. Vzhledem k tomu, že tvrzené nároky věřitelů jsou mezi stranami sporné a pochybné a jejich soudní řešení by bylo zdoluhavé a nákladné, rozhodly se smluvní strany narovnat vzájemná práva a povinnosti z těchto sporných nároků. Dlužník se zavazuje věřiteli zaplatit 800.000 Kč ve lhůtě tří dnů od uzavření dohody převodem ve prospěch bankovního účtu, který je veden na jméno právního zástupce věřitelů, částka bude poukázána z bankovního účtu vedeného na jméno právního zástupce dlužníka a přístupitele. Smlouvou jsou sporné nároky zcela vyrovnány a strany nebudou nic požadovat. Přístupitel se zavázal, že splní za dlužníka dluh. Věřitelé B. prohlašují (č. l. 722) že se považují vůči obžalovanému za uspokojené, nepovažují se za poškozené ve smyslu trestního řádu a nežádají, aby jim byl přiznán nárok na náhradu škody. Svědek R. B. (nar. XXXX) u hlavního líčení uvedl, že poskytl půjčky obžalovanému, jednalo se také o peníze, které si půjčili. Svědek potvrdil umoření dluhu obžalovaného z částky, která mu náležela na základě ústní dohody mezi obžalovaným a jeho synem, R. B. (nar. XXXX), jednalo se o částku 2.500.000 Kč.

Svědkyň S. B. v podstatě připustila jakousi evidenci částek z její strany, vycházela z údajů manžela, ale podle jejího názoru nemusely odpovídat skutečnosti, protože se jednalo o záležitosti mezi muži, o které jí nemuselo být vše známo.

Svědka R. B. (nar. XXXX) uvedl, že spolupracoval s obžalovaným a také s otcem R. B., obžalovaný zprostředkoval svědkovi klienty, začátkem roku 2009 se domluvili, že bude obžalovanému vyplácena provize zpětně od roku 2007 a do budoucna. Spočetli, že provize od počátku spolupráce do zadržení obžalovaného je v částce 2.500.000 Kč, částka je odpočítána od závazku, který má obžalovaný vůči jeho rodině, o této skutečnosti řekl otci později.

Listinné materiály k bodu 1 rozsudku jsou obsaženy na č. l. 146-158 a nejsou v rozporu se shora uvedeným.

Svědka S. Bechyňský uvedl, že se seznámil s obžalovaným, půjčil mu peníze, které mu vrátil. Obžalovaného přivedl k R. B., který provozuje ruční mytí vozidel. O nějakém obchodním jednání mezi nimi neví. Nepamatuje si, že by přišel k R. B. s obžalovaným a že by ho žádal o půjčku pro obžalovaného částky 300.000 Kč, není si vědom toho, že by byl přítomen při předání částky R. B. obžalovanému.

S ohledem na výše uvedené, vzhledem k dohodě o narovnání, je patrné, že věřitelé vyčíslují nárok ve výši 3.981.000 Kč a také je patrné z dokazování, že dochází k odpočtu částky 2.500.000 Kč, avšak z hlediska právního hodnocení jednání obžalovaného, z hlediska výše škody pro právní hodnocení jednání obžalovaného je patrné, že došlo k vylákání částky ve výši 4.016.000 Kč od R. B.. Jakékoliv odpočty a částky vyplývající z dohody a zápočty pohledávek jsou rozhodné až z hlediska náhrady škody.

Svědék T. D. potvrdil, že dopředu věděl, že půjčuje-li obžalovanému peníze, tak doba splatnosti zřejmě bude delší, než jak bylo prezentováno. Svědek potvrdil, že měl půjčena 4 vozidla od obžalovaného, o spojení obžalovaného a majitele vozidel mu nebylo nic známo. Svědek potvrdil, že mu obžalovaný podle toho kolik měl peněz, půjčky splácel v menších částkách v době od června 2008 do června 2009, celkem mu vrátil 105.000 Kč z částky 210.000 Kč. Podle dokladů na č. l. 183 byla částka předána 4. 3. 2008 a 12. 3. 2008. Svědek uzavřel s obžalovaným dohodu (č. l. 756) 19. 2. 2010, z níž je patrné, že z půjčky 210.000 Kč mu bylo 105.000 Kč vráceno, podpisem dohody věřitel od přístupitele obdržel 30.000 Kč. Svědek také prohlásil (č. l. 728), že se nepovažuje za poškozeného ve smyslu trestního řádu.

Vzhledem ke shora uvedenému je patrné, že z hlediska výše škody pro právní hodnocení jednání obžalovaného je rozhodná částka 210.000 Kč, která byla vylákána, vrácené peníze mají význam z hlediska náhrady škody.

Svědék J. P. potvrdil, že předal obžalovanému 410.000 Kč v šesti případech. Evidence není přesná. Vystavovaly se směnky, pak se dluh přepočítával, obžalovaný mu nosil peníze, pak si zase peníze půjčoval. Svědek u hlavního líčení uvedl, že se s obžalovaným vyrovnal, věc je uzavřena, přitom však uvedl, že bude žádat po obžalovaném zaplacení částky 830.000 Kč. V rámci výpovědi z přípravného řízení, na kterou svědek odkázal, uvedl, že předal obžalovanému 1.040.000 Kč, postupně mu obžalovaný vrátil 210.000 Kč, z toho 140.000 Kč bylo pro J. V., jeho bylo tedy 70.000 Kč.

J. P. uzavřel Dohodu o narovnání s přístupením k závazku a potvrzením o jeho splnění 13. května 2010 (č. l. 769-770). Uvádí, že má pohledávku vůči obžalovanému ve výši 830.000 Kč z titulu půjček, přesná data poskytnutí a splatnosti není schopen uvést, protože některé doklady zajišťovaly dřívější půjčky. Poskytl obžalovanému 1.040.000 Kč, přičemž mu bylo vráceno 210.000 Kč dlužníkem. Je poukázáno na smlouvy a jejich data. Obžalovaný takový dluh popírá. Strany narovnaly vzájemná práva a povinnosti, protože nároky věřitele jsou sporné, pochybné, soudní řešení by bylo zdouhavé a nákladné. Od přístupitele obdržel svědek v hotovosti při podpisu dohody částku 170.000 Kč. 13. května 2010 (č. l. 700) prohlásil J. P., že je uspokojen, nepovažuje se za poškozeného ve smyslu trestního řádu, nežádá, aby mu byl přiznán nárok na náhradu škody. Listiny založené ve spisu (č. l. 505-519) dokreslují výpověď J. P..

Vzhledem ke shora uvedenému je zřejmé, že došlo k předání částky 410.000 Kč obžalovanému, tato částka je rozhodná pro výši škody z hlediska právního hodnocení jednání obžalovaného, zaplacená částka 70.000 Kč poškozenému má význam z hlediska náhrady škody.

J. O., nar. XXXXu hlavního líčení považoval věc za ukončenou, protože se s obžalovaným vyrovnal a také si nic nepamatuje. Z jeho výpovědi je možné usoudit, že předal obžalovanému částky v celkové výši 1.199.000 Kč, vráceno mu bylo 400.000 Kč po částech, obžalovaný mu dluží 799.000 Kč (listiny na č. l. 451-455).

26. 4. 2010 byla sepsána Dohoda o narovnání s přístupením k závazku a potvrzením o jeho splnění mezi J. O., nar. XXXX a dlužníkem obžalovaným a přístupitelem T. Š., ze které je

zřejmé, že má věřitel pohledávku ve výši 799.000 Kč, celkem poskytl obžalovanému 1.199.000 Kč, byla mu částka 400.000 Kč splacena. Podpisem dohody potvrdil, že obdržel od otce obžalovaného částku 160.000 Kč, takovou částkou se strany narovnaly. J. O. (č. l. 694) prohlásil, že se nepovažuje za poškozeného podle trestního řádu, je uspokojen, nežádá přiznat nárok na náhradu škody.

Vzhledem ke shora uvedenému je zřejmé, že došlo k vylákání částky ve výši 1.199.000 Kč, která je rozhodná pro určení výše škody z hlediska právního hodnocení jednání obžalovaného, částka vrácená je významná až z hlediska náhrady škody.

Svědék Z. H. u hlavního líčení uvedl, že se seznámil s obžalovaným prostřednictvím kamaráda, je s obžalovaným vyrovnán, nic mu nedluží. Svědek potvrdil, že mu obžalovaný průběžně nosil peníze, započítal je na splátky půjčených peněz, nepovažoval je za úroky. Půjčil tedy obžalovanému 80.000 Kč a 75.000 Kč, celkem 155.000 Kč, z půjčky mu obžalovaný vrátil 70.000 Kč. Svědek uvedl, že sháněl vozidlo, požádal J. P., aby se po vozidle poptal. Byla mu nabídnuta Škoda Octavia II za 180.000 Kč. Vozidlem přijel obžalovaný na schůzku mezi svědkem a J. P. 1. srpna 2008, předal obžalovanému 180.000 Kč, doklad o předání peněz měl sepsán s J. P., celé jednání bylo založeno na důvěře mezi svědkem H. a J. P.. V momentu přepsání vozidla na Z. H. by byla zničena smlouva, pokud by nebylo přepsáno, tak by trvala dál. Vozidlo užíval 5-6 měsíců. Protože nedošlo k přepsání vozidla na svědka, vrátil je a žádal zpět peníze od J. P., podle smlouvy mu peníze dluží J. P., vozidlo mu za jeho peníze zajistil J. P., obžalovaný pouze předal vozidlo. Je poškozen J. P..

Svědék M. B. uvedl, že v Brně v bytě předával Z. H. J. P. 180.000 Kč. Byl vystaven doklad, který svědek podepsal. Z. H. obdržel od obžalovaného vozidlo, které užíval. Z. H. si mohl nechat vozidlo nebo by mu po určité době byly vráceny peníze i s úrokem. Svědek uvedl, že ví, že obžalovaný požadoval vrácení vozidla, vrátil nějaké peníze Z. H., kolik, to neví.

Smlouvy o půjčce peněz potvrzují předání 2. 3. 2009 75.000 Kč obžalovanému, půjčka byla sjednána na 21 dnů, úrok má činit 30.000, má být zaplacen jednorázově v termínu do 23. 3. 2009 (č. l. 305), předání 21. 11. 2008 obžalovanému 80.000 Kč, peníze mají být vráceny do 5. 12. 2008, úrok z půjčené částky na 14 dní má činit 25 %, má být zaplacen do 5. 12. 2008 (č. l. 306). Smlouva o půjčce mezi věřitelem Z. H. a dlužníkem J. P. je sepsána 1. 8. 2008, jedná se o půjčku 180.000 Kč, peníze mají být vráceny do 31. ledna 2009, úrok činí 25 % z dlužné částky, úrok má být také splacen do 31. ledna 2009 (č. l. 307).

Z. H., obžalovaný a Š. uzavřeli dohodu, podle které věřitel má pohledávku 85.000 Kč z celkové půjčky 155.000 Kč, 70.000 Kč mu bylo vráceno. Podle dohody v den podpisu 30. 4. 2010 obdržel svědek 21.000 Kč (č. l. 764), svědek prohlásil (č. l. 749), že je uspokojen, nepovažuje se za poškozeného podle trestního řádu.

S ohledem na shora uvedené je zřejmé, že obžalovaný získal od Z. H. částku 155.000 Kč, pokud mu bylo z částky 70.000 Kč vráceno, jedná se o částku rozhodnou z hlediska náhrady škody, ne z hlediska škody pro právní hodnocení. Stejně tak je třeba uvést, že do vylákané částky patří také částka 180.000 Kč, kterou získal obžalovaný prostřednictvím J. P. jako kupní cenu za vozidlo, které bylo předáno v den převzetí peněz, ale obžalovaný věděl, že jde o vozidlo společnosti AUTO ŠTANGL a.s., které muselo být vráceno. Z hlediska výše škody pro právní hodnocení je rozhodná částka 335.000 Kč.

P. D. v pozici věřitele uzavřel 8. února 2011 Dohodu o narovnání s přistoupením k závazku a potvrzením o jeho splnění, jako dlužník figuruje obžalovaný a přistupitelem je T. Š.. Věřitel vyčísluje nárok 1.080.000 Kč. Jedná se o půjčku z 18. 9. 2008 640.000 Kč, která je zajištěna směnkou se splatností 9. 10. 2008, půjčku z 9. 10. 2008 ve výši 140.000 Kč, na kterou nebyl

vystaven doklad, půjčku z 14. 10. 2008 ve výši 300.000 Kč, která je zajištěna směnkou z 14. 10. 2008 na 300.000 Kč se splatností 24. 10. 2008. Nárokuje zaplacení 115.000 Kč z titulu kupní ceny za prodej vozidla VW Passat XXXX, které obžalovaný na základě plné moci věřitele prodal R. B. kupní smlouvou ze dne 10. 11. 2008, inkasoval kupní cenu 115.000 Kč. Celkem požaduje po obžalovaném svědek P. D. 1.145.000 Kč. Svědek prohlásil, že kupní cenu za vozidlo považuje za přiměřenou a odpovídající stavu vozidla, necítí se sjednáním této kupní ceny poškozen, cena byla sjednána s jeho vědomím a souhlasem. Obžalovaný v Dohodě nároky popírá a odmítá, připouští nižší závazek. V Dohodě se uvádí, že půjček bylo více, původní doklady se nedochovaly, některé zajišťovaly půjčky dřívější, pro množství půjček a dílčích splátek nebylo možné vést přesnou evidenci. Strany se narovnaly, protože tvrzené nároky jsou sporné a soudní řešení by bylo zdlouhavé a nákladné. Dlužník se zavázal zaplatit 229.000 Kč, podpisem dohody 8. 2. 2011 je potvrzeno, že přístupitel Š. zaplatil svědkovi 229.000 Kč (č. l. 1 095-1 096). P. D. potvrdil (č. l. 1 097), že nemá pohledávku vůči obžalovanému, je uspokojen a nepovažuje se za poškozeného ve smyslu trestního řádu. Nežádá náhradu škody.

B. El G., sestra P. D. uvedla, že v září 2008 za ní přišel bratr a chtěl si od ní půjčit 450.000 Kč. Peníze měla, protože dědila dům po strýci, bratr chtěl peníze na nákup auta, což jí nepřipadalo nijak zvláštní. Doklad o předání peněz nese-psali. S bratrem se nedohodla na datu vrácení peněz, protože je nepotřebovala. V říjnu se na ni zase bratr obrátil, aby mu půjčila 140.000 Kč a 300.000 Kč na nějaký obchod, řekl, že obchod je na měsíc a peníze pak vrátí. Peníze mu půjčila, doklad o tom nese-psali. Když měl peníze vracet, tak řekl něco v tom smyslu, že osoba, která s ním obchod dělala, mu nebrala ani telefon. Půjčila bratrovi 890.000 Kč bez jakéhokoliv potvrzení, peníze byly z prodeje domu. Prodej domu svědkyně doložila kupní smlouvou z 24. 11. 2006.

Obžalovaný v podstatě poukázal na to, že těžko může objektivně doložit, že si svědek D. ve skutečnosti nepůjčil peníze od sestry, svědkovi dával úroky jako ostatním. Nelze říct, že by prodal vozidlo pod cenou.

Svědek potvrdil u hlavního líčení 20. 12. 2010, že mu obžalovaný poslal 19. 12. 2008 20.000 Kč, 20. 1. 2009 poslal 30.000 Kč. Podle svědka mu obžalovaný dluží 1.080.000 Kč plus 115.000 Kč minus 50.000 Kč, to znamená částku 1.145.000 Kč.

S ohledem na shora uvedené je patrné, že obžalovaný vylákal od P. D. postupně ve třech případech 1.080.000 Kč a také vozidlo v hodnotě 227.700 podle odborného vyjádření, které měl prodat a peníze použít na nákup vozidla pro P. D., což obžalovaný nehodlal udělat a také neudělal. Jakákoliv zaplacená částka má význam z hlediska náhrady škody. Pokud jde o hodnotu vozidla, je vycházeno z odborného vyjádření, nikoli z méně objektivního vyjádření obžalovaného a poškozeného k hodnotě vozidla.

Svědek R. U. uvedl, že se cítí být poškozen jednáním M. P., nežádal náhradu škody po obžalovaném. Byl kontaktován M. P., který mu řekl, že má nabídku výhodné koupě vozidla za 100.000 Kč, mělo být z Prahy po leasingu. Převzal vozidlo na parkovišti od obžalovaného, peníze předal M. P., bylo slíbeno, že mu dodají technický průkaz, urgoval oba, termín oddalovali, vozidlo asi osm měsíců užíval, jistou dobu se o doklady nezajímal, protože měl jiné aktivity, koncem dubna 2009 chtěl vrátit vozidlo obžalovanému a chtěl peníze po M. P., ten mu řekl, že peníze nemá, že došlo k podvodu a má čekat. Vozidlo měl stále k dispozici, někdy v srpnu vozidlo vrátil leasingové společnosti, domluvil se s M. P., že mu bude peníze splácet. Nejednal přímo s obžalovaným, protože znal M. P., zaručil se, že v případě nějakého problému mu částku vrátí.

Je zřejmé z provedeného dokazování, že došlo obžalovaným k vylákání částky 100.000 Kč od R. U., který měl slíbeno vozidlo, které mu obžalovaný také předal, přitom obžalovanému bylo známo, že jde o vozidlo společnosti, které jí musí být vráceno, a to společnosti AUTO ŠTANGL a.s. Takovým jednáním způsobil R. U. škodu 100.000 Kč.

Svědék P. K. potvrdil, že půjčoval peníze, byly vystavovány směnky, domluven úrok, obžalovanému předal 590.000 Kč, bylo mu vráceno 110.000 Kč. Půjčoval si peníze od rodičů, od M. M., J. G., O. K..

Svědék M. M. uvedl, že se přes známého dostal do kontaktu s obžalovaným. S ním je srovnán. Půjčil P. K. 30.000 Kč, měl dostat za měsíc o 10.000 Kč víc. Smluvený úrok dostal od obžalovaného. J. G. měl dávat peníze P. K. za účelem zisku, mělo jít o obchod s auty, půjčkami bylo možné získat vysoký úrok, ví, že s obžalovaným spolupracoval J. P.. P. K. měl peníze od J. G., O. K. a od sestry pana K..

J. G. uvedl, že viděl až u hlavního líčení poprvé obžalovaného. Nepůjčil mu peníze. Obchod mezi nimi nebyl. Půjčil peníze P. K., na podzim 2008 170.000 Kč, částka měla být dána někomu, kdo zprostředkoval prodej aut, uvedl, že peníze budou zhodnoceny, od P. K. má směnku. Pokud peníze P. K. půjčoval dál, určitě z toho měl profit.

O. K., jak plyne z jeho výpovědi, byl v kontaktu s P. K.. Půjčoval mu peníze. Svědek předložil směnku vystavenou P. K. 15. 12. 2008, 12. ledna 2009 mělo být zapláceno O. K. 161.0000 Kč. Měl slíbený úrok za půjčku P. K..

D. K. uvedla, že půjčila s manželem synovi P. K. 100.000 Kč v listopadu 2008 na výhodný obchod, na dobu jednoho týdne, syn měl směnku na 100.000 Kč Na směnce bylo uvedeno, že syn dostane o 25.000 Kč víc.

J. K. potvrdil půjčku synovi P. K., peníze měly být zhodnoceny.

Ze shora uvedeného je patrné, že z hlediska právní kvalifikace jednání obžalovaného je rozhodná vylákaná částka ve výši 590.000 Kč, částka, která byla vrácena, je rozhodná z hlediska náhrady škody.

Svědék P. G. potvrdil, že dal obžalovanému celkem 215.000 Kč, jednalo se o zálohu na vozidlo a doplatek. Peníze mu nebyly vráceny. Svědek uzavřel dohodu s obžalovaným 4. 2. 2011, ve které uvádí, že má nárok vůči obžalovanému 215.000 Kč, peníze byly předány koncem října 2008 a 16. 12. 2008. Přístupitel Š. zaplatil 43.000 P. G. při podpisu smlouvy (č. l. 1 100). P. G. prohlásil (č. l. 1 101), že se považuje za uspokojeného a nepovažuje se za poškozeného ve smyslu trestního řádu.

S ohledem na shora uvedené je škoda způsobená G. ve výši 215.000 Kč.

Svědčce R. K. potvrdila předání 175.000 Kč obžalovanému v listopadu 2008. Peníze jí nebyly vráceny. 25. února 2010 (č. l. 758) se dohodla s obžalovaným na tom, že má vůči němu pohledávku v uvedené výši, obžalovaný uvedl v dohodě, že byla vyplacena směnka z 23. ledna 2009 na řad věřitelky znějící na 550.000 Kč splatnou 15. 2. 2009. Přístupitel Š. se v dohodě zavázal, že zaplatí 40.000 Kč jako částečnou splátku dluhu, při podpisu dohody R. K. peníze obdržela. Svědkyně 5. března 2010 (č. l. 687) prohlásila, že je uspokojena a nepovažuje se za poškozenou ve smyslu trestního řádu.

Vzhledem ke shora uvedenému je evidentní, že obžalovaný způsobil svědkyni škodu 175.000 Kč.

Svědka J. L. potvrdil, že předal obžalovanému 180.000 Kč, 40.000 Kč a 50.000 Kč, což je 270.000 Kč. Také dostal od R. Ch. 160.000 Kč na vozidlo, slíbil, že mu vrátí 180.000 Kč, pak že mu dá ještě více 200.000 Kč do konce ledna 2009. Začátkem ledna dostal od obžalovaného 130.000 Kč, které dal R. Ch..

Z dokladu ve spisu je patrné, že na účet svědka L. vložil obžalovaný 19. prosince 2008 částku 30.000 Kč (č. l. 842).

Ze shora uvedeného je patrné, že obžalovaný vylákal od J. L. částku 270.000 Kč, což je rozhodné z hlediska hodnocení podvodného jednání obžalovaného, pokud došlo k zaplacení částky v dalším období, má to význam z hlediska náhrady škody.

Z výpovědi svědka M. R. je zřejmé, že celkem předal obžalovanému 835.000 Kč, mimo jiné také na nákup vozidla, které bylo dodáno po termínu a muselo být vráceno společnosti AUTO ŠTANGL a.s., nemohlo být předáno M. R., peníze byly vylákány v době od 10. prosince 2008 do 2. února 2009, v březnu, dubnu 2009 vrátil svědkovi obžalovaný 435.000 Kč. Půjčky dokládají listiny na č. l. 559-566.

Je patrné z provedeného dokazování, že obžalovaný vylákal od svědka částku 835.000 Kč, pokud jde o jakékoliv vrácení peněz, je rozhodné až z hlediska náhrady škody.

T. Š. uzavřel dohodu (č. l. 759) 11. 3. 2010 s obžalovaným a přístupitelem Š., podle které nárokuje 100.000 Kč z titulu půjčky z ledna 2009, přístupitel v den podpisu smlouvy zaplatil svědkovi 20.000 Kč. Svědek Š. potvrzuje (č. l. 709), že je uspokojen a nepovažuje se za poškozeného ve smyslu trestního řádu.

Svědkovi Š. vylákáním shora uvedené částky 100.000 Kč vznikla jednáním obžalovaného škoda 100.000 Kč.

Z výpovědi svědka M. P. lze usoudit, že předal v lednu 2009 200.000 Kč obžalovanému a v březnu 2009 300.000 Kč, má pohledávku 500.000 Kč, což potvrzuje Dohoda (č. l. 1 015-1 017) ze dne 12. ledna 2011, ve které je uvedeno, že svědek nemá doklad ohledně předání uvedené částky. Dohoda o narovnání s přístupitелеm k závazku a potvrzením o jeho splnění je uzavřena mezi svědkem, obžalovaným a přístupitelem Š., také se v ní uvádí, že svědek požaduje částku 360.000 Kč, která se skládá ze 100.000 Kč, které jsou R. U., 160.000 Kč, které jsou R. H., ze 100.000 Kč, které jsou L. N.. V souvislosti s penězi T. Š. nic nepožaduje. Obžalovaný nároky popírá a odmítá. Strany se narovnaly, protože nároky jsou sporné a pochybné. Dlužník se zavázal zaplatit 100.000 Kč. Přístupitel Š. se zavázal splnit povinnost za dlužníka. Podpisem smlouvy je potvrzeno, že svědek dostal uvedené peníze. Na č. l. 1 019 potvrzuje M. P., že ke dni 12. ledna 2011 nemá vůči obžalovanému pohledávku, nepovažuje se za poškozeného podle trestního řádu.

Soud D. k závěru, že svědek předal obžalovanému uvedenou částku 500.000 Kč, i když měl svědek profit z činnosti spojené s obžalovaným, není objektivně ze strany obžalovaného vyvráceno, že svědek předal uvedenou částku obžalovanému a ten mu ji nevrátil. Obžalovaný svědkovi způsobil škodu 500.000 Kč. Pokud došlo k zaplacení částky na uvedený dluh, jedná se o náhradu škody.

Dohoda (č. l. 1 098) ze dne 24. ledna 2011 potvrzuje nárok věřitele J. F. ve výši 200.000 Kč, přístupitel k dohodě Š. v den uzavření dohody předal svědkovi 90.000 Kč. J. F. prohlásil (č. l.

1 099), že se považuje za uspokojeného, nepovažuje se za poškozeného ve smyslu trestního řádu a nežádá, aby mu byl v trestním řízení přiznán nárok na náhradu škody.

S ohledem na shora uvedené a provedené dokazování ohledně jednání vůči J. F. je možné učinit závěr o způsobené škodě obžalovaným svědku F. ve výši 200.000 Kč, která se skládá z vylákané částky 110.000 Kč jako zálohy na nákup vozidla a z částky 90.000 Kč jako doplatku na vozidlo, které bylo předáno obžalovaným, avšak obžalovaný věděl, že vozidlo musí být vráceno půjčovně AUTO ŠTANGL a.s.

Z přípravného řízení je patrné, že svědek Z. U. v rámci výpovědi měnil částky předávané obžalovanému, dokonce uvedl, že termíny půjček, splatnost si nepamatuje, vzhledem k tomu bylo pokračováno v jeho výpovědi. Uvedl, že půjčil 1.267.000 Kč, dostal zpět 290.000 Kč, zůstatek dluhu je 977.000 Kč, pak trval na dluhu 1.157.000 Kč. U hlavního líčení uvedl, že předal obžalovanému 1.320.000 Kč (1 mil. Kč, 270.000 Kč, 50.000 Kč). Přesně nedoložil on ani další svědkové, kteří vypovídali, disponování penězi Z. U. v částce 1.267.000 Kč. Výpověď svědka k půjčkám, úrokům, směnkám, není přesná. Evidence není řádně vedena. Původ peněz není objektivizován. Svědek uvedl, že část peněz byla jeho a část si půjčil, jednak od známé své dcery, jednak od své matky, která měla dědictví po otci, který zemřel před 40 lety, něco od manželky, která peníze měla od dcery. Podle svědka věděla jeho manželka o tom, že si půjčuje peníze od K. S., podle svědkyně D. U., to nevěděla.

K. S. potvrdila, že půjčovala peníze Z. U., který jí je vracel, půjčovala mu je za účelem rozmnožení jeho majetku, měl se ještě s někým domluvit a peníze se měly navýšit. Z půjčky Z. U. měla určitý profit. Dceři pana U. o půjčkách neřekla na jeho žádost. Svědkyně se domnívala, že manželka Z. U. o půjčkách věděla.

24. listopadu t. r. byla uzavřena Dohoda o narovnání s přistoupením k závazku a potvrzením o jeho splnění mezi Z. U. a dlužníkem obžalovaným a přístupitelem T. Š., podle které vyčísluje věřitel nárok na 1.267.000 Kč, uvádí se, že disponuje směnkami na řad věřitele ze dne 19. 1. 2008, 30. 1. 2008, 2. 2. 2009 a 6. 2. 2009. Dlužník nároky popírá. Podle dohody došlo k narovnání s tím, že dlužník se zavazuje zaplatit věřiteli 300.000 Kč, dochází k vyrovnání nároků. Podpisem dohody je stvrzeno, že věřitel obdržel od přístupitele uvedenou částku 300.000 Kč. Z. U. 24. 11. t. r. prohlásil, že již nemá pohledávku vůči obžalovanému, protože je uhrazena tak, jak vyplývá ze shora uvedené dohody. Vůči obžalovanému se Z. U. považuje za uspokojeného a nepovažuje se za poškozeného ve smyslu trestního řádu a nežádá, aby mu byl přiznán nárok na náhradu škody.

Soud nedospěl k jednoznačnému závěru, že obžalovaný vylákal od Z. U. 1.267.000 Kč. Svědek Z. U. precizně předanou částku nedokládá, z toho důvodu soud vychází z tvrzení obžalovaného, i když také není objektivizováno, avšak je vycházeno ze zásady trestního řízení v takovém případě v pochybnostech ve prospěch, že od svědka převzal 750.000 Kč. Obžalovaný vylákal tuto částku po částech od přesně nezjištěné doby od konce roku 2008 do 6. února 2009. Pokud došlo k vrácení nějaké částky poškozenému, jedná se o náhradu škody.

Svědka J. O., nar. XXXX, potvrdil, že podepsal s obžalovaným a T. Š. Dohodu o narovnání s přistoupením k závazku a potvrzením o jeho splnění 30. dubna 2010 (č. l. 765766), v Dohodě se uvádí, že věřitel nárokuje 300.000 Kč po obžalovaném z titulu půjček, jejichž přesná data poskytnutí a data splatnosti není schopen uvést, z peněz obžalovaný nic nevrátil, na jednotlivé půjčky nebyl vystaven doklad, dlužník vystavil na řad věřitele směnku 23. února 2009 na 300.000 Kč se splatností 3. března 2009. Obžalovaný, dlužník nároky popírá a odmítá a připouští závazek řádově nižší. Vzhledem k tomu, že tvrzené nároky věřitele jsou mezi stranami sporné a pochybné a jejich soudní řešení by bylo zdlouhavé a nákladné, rozhodly se smluvní strany narovnat vzájemná práva a povinnosti ze sporných nároků tak, že se dlužník zavázal

věřiteli zaplatit 60.000 Kč. Strany jsou vyrovnány. Přístupitel Š. se zavázal zaplatit uvedenou částku věřiteli, podpisem dohody věřitel potvrdil, že částku obdržel. Svědek J. O., nar. XXXX prohlásil (č. l. 697), že se považuje za uspokojeného a nepovažuje se za poškozeného ve smyslu trestního řádu a nežadá, aby mu vůči obžalovanému byl přiznán nárok na náhradu škody v trestním řízení. Listiny na č. l. 466 a 467 (směnka, dopis) potvrzují výpověď svědka O..

S ohledem na shora uvedené je možné dospět k závěru, že obžalovaný způsobil svědku O. škodu ve výši 300.000 Kč.

Dohoda o narovnání s přistoupením k závazku a potvrzením o jeho splnění (č. l. 896c-896e) z 14. října 2010 mezi J. K., věřitelem a obžalovaným, dlužníkem, ke které přistoupil T. Š., potvrzuje, že věřitel prohlašuje, že má vůči dlužníkovi z titulu řady půjček poskytnutých v roce 2009 pohledávky, přesná data poskytnutí půjček a data splatnosti není schopen uvést, původní doklady o půjčkách a jejich částečném splacení se již nedochovaly a vzhledem k tomu, že některé doklady vystavené dlužníkem zajišťovaly dřívější půjčky a vzhledem k tomu, že množství půjček a dílčích splátek ze strany dlužníka nebylo možné vést přesnou evidenci. Věřitel svůj nárok vyčísluje částkou 1.441.000 Kč, vychází z půjčky z 18. 2. 2009 140.000 Kč, která je zajištěna směnkou ze stejného dne na stejnou částku, je splatná 27. 2. 2009, z půjčky z 25. 2. 2009 405.000 Kč, která je zajištěna směnkou ze stejného dne a zní na stejnou částku, je splatná 10. 3. 2009, z půjčky z 3. 4. 2009 311.000 Kč, která je zajištěna směnkou z téhož dne na stejnou částku, splatnou 17. 4. 2009, z půjčky 5. 4. 2009 235.000 Kč zajištěné směnkou ze stejného dne znějící na stejnou částku, splatnou 19. 4. 2009, z půjčky z 8. 4. 2009 350.000 Kč, která je zajištěna směnkou z téhož data na částku 385.000 Kč se splatností 22. 4. 2009, jež je poskytnutá z peněz R. H.. Hodnota směnek je 1.476.000 Kč. Věřitel požaduje v Dohodě částku 572.644 Kč, která vychází z částky 220.000 Kč, kterou získal od R. H. a předal ji obžalovanému na nákup vozidla, které chtěl svědek J. K. R. H. prodat, R. H. vymáhá peníze po svědkovi, z částky 100.000 Kč, která je R. K., který peníze prostřednictvím svědka J. K. předal obžalovanému na nákup vozidla, R. K. peníze vymáhá po svědkovi, z částky 102.644 Kč jakožto peněz M. K., které převedl na účet v bance ve prospěch obžalovaného, peníze vymáhá M. K. po J. K., z částky 150.000 Kč jakožto peněz K. H., které prostřednictvím svědka J. K. předal obžalovanému za účelem nákupu vozidla, peníze vymáhá K. H. po J. K..

Věřitel, svědek J. K. v Dohodě potvrdil, že mu obžalovaný vrátil ve splatnosti částku 385.000 Kč, na částky neexistuje doklad, nelze určit, který závazek dlužníka byl plněn. Věřitel s částkou naložil tak, že z ní uhradil 160.000 Kč K. H., 50.000 Kč R. P. a 175.000 Kč R. H..

Obžalovaný nároky popírá, odmítá a připouští závazek nižší, částky, které tvoří 572.644 Kč jsou již zahrnuty v hodnotě směnek uvedených v Dohodě. Vzhledem k tomu, že tvrzené nároky věřitele jsou mezi stranami sporné, pochybné a jejich soudní řešení by bylo zdlouhavé a nákladné, rozhodly se smluvní strany narovnat vzájemná práva a povinnosti ze sporných nároků tak, že se dlužník zavázal zaplatit věřiteli 330.000 Kč. Dluh za dlužníka splní přístupitel, věřitel podpisem dohody potvrdil, že částku při podpisu Dohody obdržel.

J. K. prohlásil (č. l. 896f) že k datu 14. 10. 2010 nemá pohledávku vůči obžalovanému, je uspokojen a nepovažuje se za poškozeného ve smyslu trestního řádu.

U hlavního líčení svědek potvrdil, že je vyrovnán s obžalovaným, uzavřeli dohodu a je to vyřízeno. Svědek potvrdil, že obžalovaný částku 385.000 Kč platil postupně. Nedokáže odpovědět na to, zda obžalovaný uváděl, na co peníze dával, přitom také řekl, že nebylo řečeno, na co jsou určeny, také připustil, že mohly být pro další věřitele. Nějaká provize pro něj do nějaké částky byla zakomponována, je možné, že i do částky, kterou mu obžalovaný dal. Nikdo po něm již nic nepožaduje. Je vyrovnán s K. H., R. H., R. P. a R. K., který je jeho strýc. Ve spisu založené směnky korespondují s těmi, které jsou uvedeny v Dohodě.

Vzhledem k tomu, co je shora uvedeno, soud D. k závěru, že obžalovaný od J. K. vylákal postupně od 18. 2. 2009 do 8. 4. 2009 částku 1.441.000 Kč, pokud jde o uhrazenou částku 385.000 Kč, má význam z hlediska náhrady škody, nikoli z hlediska právní kvalifikace jednání obžalovaného.

Svědék S. V. uzavřel 25. února 2010 s obžalovaným dohodu, ke které přistoupil T. Š., ve které věřitel, svědek V. prohlašuje, že má pohledávku vůči obžalovanému ve výši 100.000 Kč z titulu půjčky 230.000 Kč z února 2009, na kterou obžalovaný vystavil směnku 10. dubna 2009 na částku 200.000 Kč se splatností 25. dubna 2009, z půjčky dlužník vrátil pouze 130.000 Kč. Přístupitel se dohodou zavázal že částečně splní dluh za dlužníka vůči věřiteli ve výši 30.000 Kč, podpisem dohody věřitel potvrzuje, že při jejím podpisu obdržel hotově 30.000 Kč. S. V. 25. února 2010 prohlásil (č. l. 717), že je uspokojen, nepovažuje se za poškozeného podle trestního řádu, nežádá, aby v trestním řízení mu byl přiznán nárok na náhradu škody.

S ohledem na shora uvedené z hlediska právního hodnocení jednání obžalovaného je patrné, že obžalovaný pod příslibem opatření požadovaného vozidla vylákal jako půjčku s úrokem od S. V. 230.000 Kč. Pokud z půjčky byla vrácena částka 130.000 Kč, má význam z hlediska náhrady škody.

Svědék R. K. uvedl, že se necítí být poškozen jednáním obžalovaného, peníze předával bratrovi, který se s ním vyrovnal. Bratrovi předal 100.000 Kč. Když přijel s bratrem na parkoviště, tak tam byl obžalovaný s vozidlem. Vozidlo užíval do konce května 2009, čekal na technický průkaz. Zjistil, že vozidlo bylo společnosti AUTO ŠTANGL a.s., že se musí vrátit, vozidla nejsou na prodej. Přivezl vozidlo bratrovi, se kterým se domluvil na vrácení peněz.

Z uvedeného je patrné, že obžalovaný od února 2009 do března 2009 vylákal od R. K. přes J. K. částku 100.000 Kč na nákup vozidla, o kterém věděl, že musí být vráceno, jednalo se o vozidlo půjčovny AUTO ŠTANGL a.s.

Svědék L. N. potvrdil, že půjčoval obžalovanému peníze. 2. dubna 2009 mu půjčil 130.000 Kč, vrátit mu měl obžalovaný 140.000 Kč, k tomu byla vypsána směnka, podle které měl obžalovaný zaplatit 140.000 Kč 7. dubna 2009, 4. června 2009 mu bylo vráceno 70.000 Kč, 27. března 2009 půjčil obžalovanému 250.000 Kč, byla vypsána směnka na uvedenou částku, která měla být obžalovaným zaplacená 12. dubna 2009, 28. května 2009 bylo obžalovaným svědkovi vráceno 95.000 Kč. Uvedené vyplývá ze směnek a potvrzení na č. l. 403-406. Ze smlouvy o postoupení pohledávky z 21. ledna 2009 plyne (č. l. 408-409), že L. N. postoupil pohledávku M. O. ve výši 225.000 Kč za úplatu.

Z dokazování je zřejmé, že obžalovaný vylákal od L. N. 27. 3. 2009 250.000 Kč jako kupní cenu za příslibené vozidlo, 2. 4. 2009 částku 130.000 Kč, která měla být vrácena do 7. 4. 2009, 12. 3. 2009 prostřednictvím M. P. částku 100.000 Kč jako kupní cenu za příslibené vozidlo, celkem se jedná o 480.000 Kč. Je patrné, že svědek M. P. vystavil směnku 12. března (není na ní uveden rok) znějící na 100.000 Kč, je v ní uvedeno, že za směnku zaplatí na řad L. N. uvedenou částku, v kolonce vpravo dole je uvedeno „V Brně 25. března“ (bez uvedení roku), v kolonce údajů splatnosti není nic vyplněno (č. l. 407). Svědek uvedl, že směnka byla vystavena 12. března 2009 M. P. a splatná byla 25. března 2009. Peníze předal M. P., peníze měl předat asi obžalovanému. V době, když čekal na vozidlo, ho obžalovaný požádal o půjčku na tři dny, požadoval 100.000 Kč, které vrátil i s úrokem, termín půjčky si nepamatuje, peníze byly jištěny směnkou, kterou obžalovanému vrátil, jednalo se asi o březen, duben 2009. Obžalovaný v dubnu, květnu 2009 přivezl vozidla, obžalovaný mu řekl, že vozidla patří

autopůjčovně. Obžalovaný mu vracel peníze po menších částkách. Částku 100.000 Kč, kterou dal M. P., mu M. P. vrátil. Pokud došlo k vrácení jakékoliv částky, má význam pouze z hlediska náhrady škody, nikoli z hlediska hodnocení jednání obžalovaného a tím také následku.

Svědék L. N. 4. července t. r. podepsal s obžalovaným dohodu o mimosoudním vyrovnání, ve které s obžalovaným urovnal všechny nároky plynoucí z občanskoprávních půjček, zajišťovacích směnec a poskytnutých záloh na nákup motorových vozidel. Nemá pohledávku vůči obžalovanému, pohledávku částečně uhradil otec obžalovaného a částečně obžalovanému dluh prominul. Nepovažuje se za poškozeného a nežádá rozhodnout o náhradě škody.

Svědék K. H. se necítí být poškozen ani J. K., ani obžalovaným, ani jinou osobou. Volal mu J. K., známý mu nabízel vozidla, nechal J. K. částku 150.000 Kč na vozidlo, které viděl, měl určité pochybnosti, vozidlo nechtěl, J. K. mu asi za tři nebo čtyři dny všechny peníze vrátil, on vrátil J. K. jeho směnku.

Ze shora uvedeného je zřejmé, že částka 160.000 Kč byla vylákána od K. H., i když se tak stalo prostřednictvím J. K., jednalo se o částku na koupi vozidla, které bylo K. H. předáno, ale obžalovaný věděl, že jde o vozidlo půjčovny AUTO ŠTANGL a.s. K. H. vozidlo bez technického průkazu nechtěl převzít. Obžalovaný uvedenou částku peněz od K. H. vylákal.

Svědék R. P. uzavřel 6. ledna 2011 Dohodu o narovnání s přistoupením k závazku a potvrzením o jeho splnění (č. l. 1 011-1 012) s obžalovaným, dlužníkem a přístupitelem T. Š.. Věřitel R. P. prohlásil, že má vůči dlužníkovi pohledávky z titulu celé řady půjček, respektive záloh na nákup vozidel poskytnutých v roce 2009, přesná data plateb není schopen uvést, protože původní doklady o platbách se nedochovaly, respektive nebyly vystaveny. Celkový nárok je vyčíslen částkou 760.000 Kč, vychází z toho, že byla poskytnuta záloha 810.000 Kč, avšak 50.000 Kč obdržel od dlužníka zpět prostřednictvím J. K. z XXXX. Věřitel disponuje směnkou vystavenou obžalovaným 9. června 2009, zní na 800.000 Kč, splatnost 23. června 2009, byla vystavena k zajištění pohledávek. Obžalovaný popřel uvedené nároky a odmítl. V Dohodě se uvádí, že tvrzené nároky jsou sporné, pochybné, soudní řešení by bylo zdlouhavé a nákladné, proto se strany dohodly narovnat vzájemná práva a povinnosti ze sporných nároků tak, že se dlužník zavázal zaplatit věřiteli 152.000 Kč. Věřitel předal dlužníkovi doklady prokazující zánik smlouvy o postoupení pohledávky uzavřené 29. 10. 2009 mezi věřitelem a společností PROFI-CZ, spol. s r.o. Přístupitel se zavázal splnit dluh za dlužníka, podpisem Dohody věřitel potvrdil, že převzal částku 152.000 Kč. R. P. prohlásil (č. l. 1 013), že je uspokojen, nepovažuje se za poškozeného podle trestního řádu a nežádá, aby mu byl přiznán v trestním řízení nárok na náhradu škody.

Svědék P. potvrdil, že mu volal obžalovaný, že vrátí část peněz, telefonoval mu J. K., že u něj byl obžalovaný a nechal u něj nějaké peníze, asi eura, J. K. mu měl z toho vrátit 50.000 Kč. Mluvil s obžalovaným o tom, že nemá doklady, proto mu napsal směnku (č. l. 544) na 800.000 Kč 9. 6. 2009, splatnou 23. 6. 2009, obžalovaný mu řekl, že vznikly potíže, s nimiž se snaží vypořádat, svědek měl mít v ruce směnku. Vozidla, která měl k dispozici od obžalovaného, se musela vrátit společnosti, která je vlastnila. Výpověď svědka je potvrzena uvedenou směnkou, na které je napsáno: 2. 6. 2009 splaceno 50.000 Kč a podepsán svědek P..

Z dokazování je patrné, že obžalovaný od března 2009 do května 2009 zčásti prostřednictvím J. K. vylákal od R. P. postupně ve čtyřech případech 810.000 Kč (95.000 Kč, 220.000 Kč, 275.000 Kč), jednalo se o kupní cenu za vozidla, která byla předána, avšak obžalovaný věděl, že se jedná o vozidla AUTO ŠTANGL a.s., která musela být vrácena. Pokud došlo k vrácení částky 50.000 Kč, jedná se o částku mající význam z hlediska náhrady škody, ne z hlediska právní kvalifikace jednání obžalovaného.

Smlouva o půjčce z 23. března 2009 na č. l. 661-662 potvrzuje, že J. V. přenechal J. P. 400.000 Kč, částka měla být ve stejné výši vrácena do 23. dubna 2009. Je sjednán úrok 40.000 Kč, věřiteli byly dány do zástavy dvě vozidla. Ve smlouvě je za věřitele uveden podpis J. V. a za dlužníky J. P. a obžalovaného Š.. Na smlouvě je napsáno rukou, že 28. 5. 2009 bylo zaplacen 100.000 Kč a 4. 6. 2009 40.000 Kč. Z výpovědi svědka lze usoudit i na půjčky mezi ním a J. P., který jak řekl, se znal s jeho synem, na půjčky splácené obžalovaným. Svědek uvedl, že J. P. splácí svědkovi peníze. Svědek v podstatě nemá k dispozici doklady. J. V. po obžalovaném nežadá náhradu škody (č. l. 680).

Ze shora uvedeného plyne, že obžalovaný způsobil škodu z hlediska právního hodnocení jednání obžalovaného, pokud jde o výši škody, J. V. škodu ve výši 400.000 Kč. Zaplacená částka 140.000 Kč má význam až z hlediska náhrady škody.

Svědka R. H. věděl od M. P., že má známé obchodující s auty, obrátil se na něj. Bylo mu doporučeno vozidlo z Prahy za 220.000 Kč, šlo o výhodnou koupi. Na schůzku přijel M. P. a obžalovaný, předal částku 210.000 Kč obžalovanému za přítomnosti M. P., který byl jeho garant, s obžalovaným nese-psal jakýkoliv doklad. Vozidlo koupil 25. 3. 2009 a v polovině července 2009 je vrátil majiteli, dozvěděl se od M. P., že se musí vozidlo vrátit. M. P. mu v září vrátil 210.000 Kč. Svědek uvedl, že dostal peníze, pokud by je dostal i od obžalovaného, tak by je dal M. P..

Ze shora uvedeného je patrné, že obžalovaný vylákal od R. H. 210.000 Kč, jednalo se o kupní cenu za vozidlo, které bylo předáno, ale obžalovaný věděl, že šlo o vozidlo společnosti AUTO ŠTANGL a. s., které musí být vráceno.

Z Dohody o narovnání s přistoupením k závazku a potvrzením o jeho splnění (č. l. 760-762) vyplývá, že je uzavřena 21. dubna 2010 mezi věřitelem F. Š., dlužníkem obžalovaným a přístuptelem T. Š.. Věřitel prohlašuje, že má pohledávku za dlužníkem ve výši 255.000 Kč z titulu půjčky 150.000 Kč ze dne 26. března 2009 zajištěné směnkou vystavenou téhož dne na částku 150.000 Kč se splatností 6. 4. 2009, z půjčky 150.000 Kč ze dne 31. března 2009 zajištěné směnkou vystavenou téhož dne dlužníkem na 150.000 Kč se splatností 14. 4. 2009. Z půjček dlužník vrátil 45.000 Kč. V Dohodě je uvedeno, že věřitel uplatnil směnky u soudu, bylo rozhodnuto, aby dlužník zaplatil 150.000 Kč z první směnky a 150.000 Kč ze druhé směnky. Věřitel v Dohodě prohlásil, že má pohledávku za dlužníkem 350.000 Kč z titulu zálohy na nákup dvou vozidel ve výši 170.000 Kč a 180.000 Kč, domáhá se určení vlastnického práva k vozidlům žalobou, kterou podal u Městského soudu v Brně. Dlužník, obžalovaný popírá nároky věřitele a odmítá a připouští pouze převzetí částky 300.000 Kč zajištěné směnkami, vrátil již věřiteli 45.000 Kč, zůstatek dluhu je 255.000 Kč. V Dohodě je také uvedeno, že vzhledem k tomu, že tvrzené nároky jsou mezi stranami sporné a pochybné a jejich soudní řešení by bylo zdlouhavé a nákladné, smluvní strany se rozhodly se narovnat, dlužník se zavazuje zaplatit 200.000 Kč, věřitel nenárokuje vlastnictví k motorovým vozidlům, věřitel se zavázal vzít zpět žalobu o určení vlastnictví k vozidlům, zavazuje se také vyzvednout směnky a vydat je dlužníkovi. K dohodě přistoupil Š., který zaplatil věřiteli 200.000 Kč, věřitel potvrzuje, že při podpisu smlouvy obdržel uvedenou částku v hotovosti. F. Š. prohlásil 21. dubna 2010 (č. l. 593), že je uspokojen a nepovažuje se za poškozeného ve smyslu trestního řádu, nežadá, aby mu byl v trestním řízení přiznán nárok na náhradu škody. Nepožaduje vydání vozidel.

K věci se vztahují listiny na č. l. 588-592.

Z výpovědi svědka vyplývá také to, že od něj převzal obžalovaný 26. 3. 2009 150.000 Kč, jednalo se o půjčku peněz, měly být vráceny do 6. 4. 2009 a také obžalovaný převzal 170.000 Kč jako kupní cenu za vozidlo, které bylo svědkovi předáno, také vyplynulo z výpovědi svědka, že 31. 3. 2009 od něj převzal obžalovaný 150.000 Kč s příslibem vrácení do 14. 4. 2009 a částku 180.000 Kč jako kupní cenu za vozidlo, které bylo svědkovi předáno. protože mu obžalovaný 45.000 Kč vrátil.

Je patrné, že obžalovaný převzal peníze ve výši hodnoty půjček, které v termínech nevrátil a také převzal peníze jako kupní ceny za vozidla, o kterých věděl, i když byla předána, že jsou společnosti AUTO ŠTANGL a.s. a musí být této společnosti vrácena. Pokud zaplatil nějakou částku F. Š., má význam až z hlediska náhrady škody, nikoli z hlediska právního hodnocení jednání obžalovaného a výše škody s tím spojené.

Svědék M. Ch. uvedl, že mu R. H. nabídl vozidlo za 220.000 Kč. Vozidlo mu ukázal, on mu dal peníze, technický průkaz měl být dodán do 14 dní, za 14 dní po odvozu vozidla mu řekl R. H., že se vozidlo musí vrátit a hned mu dal peníze. Škoda mu nevznikla. Jednal jen s R. H., obžalovaného nezná.

Svědék R. H. uvedl, že mu J. K. nabídl vozidlo za 220.000 Kč, kolem 10. 4. 2009 si vozidlo odvezl, peníze měl od kamaráda, který chtěl vozidlo, vozidlo pak dal kamarádovi. Pak byl zase osloven J. K., ale už neměl zájem o vozidlo. Půjčil peníze J. K., nevracel je, volal obžalovanému, ten mu řekl, že část peněz má u J. K.. Pak mu řekl J. K., že vozidlo se musí vrátit Vozidlo odvezl od kamaráda, J. K. mu vrátil 220.000 Kč a on je vrátil kamarádovi. Když ještě neměl zpět peníze, měl od J. K. vozidlo, které užíval. Ohledně dalších peněz se jedná o vztah mezi ním a J. K..

Z provedeného dokazování je zřejmé, že částka 220.000 Kč od M. Ch. byla určena obžalovanému jako kupní cena za vozidlo, obžalovaný zařídil předání vozidla. Obžalovaný věděl, že patří společnosti AUTO ŠTANGL a. s. a že musí být vráceno.

Z Dohody o narovnání s přistoupením k závazku a potvrzením o jeho splnění ze dne 8. února 2011 (č. l. 1 091-1 093) je zřejmé, že je uzavřena mezi svědkem L. F., věřitelem a dlužníkem obžalovaným a přístupitelem T. Š.. Věřitel prohlašuje, že má pohledávky vůči dlužníkovi z titulu řady půjček poskytnutých v roce 2008 a 2009, přesná data není schopen uvést, původní doklady o půjčkách a jejich částečném splacení se již nedochovaly a taktéž vzhledem k tomu, že některé doklady vystavené dlužníkem zajišťovaly dřívější půjčky a vzhledem k tomu, že pro množství půjček a dílčích splátek ze strany dlužníka nebylo možné vést přesnou evidenci. Věřitel nárok vůči dlužníkovi vyčísluje částkou 800.000 Kč. Věřitel má směnku ze dne 9. dubna 2009 na 215.000 Kč se splatností 14. dubna 2009, směnku ze dne 15. dubna 2009 na 630.000 Kč se splatností 15. července 2009, směnku ze dne 16. dubna 2009 na 300.000 Kč se splatností 20. dubna 2009 (směnky na č. l. 248-249). Obžalovaný, dlužník uvedené nároky věřitele popírá a odmítá a připouští závazek řádově nižší, než kolik uvádí věřitel. V Dohodě se uvádí, že vzhledem k tomu, že tvrzené nároky jsou mezi stranami sporné a pochybné a jejich soudní řešení by bylo zdoluhavé a nákladné, rozhodly se strany narovnat, dlužník se zavázal zaplatit 300.000 Kč. Přístupitel se zavázal splnit závazek za dlužníka, podpisem dohody věřitel potvrzuje, že při podpisu obdržel v hotovosti 300.000.

L. F. prohlásil (č. l. 1 094), že je uspokojen, nepovažuje se za poškozeného podle trestního řádu, nežádá, aby v trestním řízení byl přiznán nárok na náhradu škody.

Svědék F. u hlavního líčení uvedl, že odmítá vypovídat, protože by mohl sebe nebo mu blízkou osobu vystavit nebezpečí trestního stíhání, protože vztahy s obžalovaným byly složité, nechce

se k tomu vracet. Svědek respektoval povinnost vypovídat, protože nebylo shledány důvody pro odepření vypovídat. Uvedl, že se znal s obžalovaným, dělal mu řidiče. Svědek zjistil, že matka prodala pozemky (č. l. 250) a získali peníze. Půjčoval menší částky až se postupně zvýšily na 850.000 Kč. Je to částka, kterou obžalovanému půjčil. Byl domluven úrok 10 % ve třech půjčkách. Směnky obsahují úrok. Uvedl, že 850.000 Kč je půjčená částka. Svědek nevysvětlil, proč z početního hlediska tato částka nemá oporu v tom, co uvedl. Po součtu částek ve směnkách je výsledek 1.145.000 Kč, tuto částku nejdříve požadoval po obžalovaném, pokud by bylo vycházeno z úroku 10 %, jednalo by se o 1.030.500 Kč a kdyby byl 20 %, tak by šlo o 916.000 Kč, svědek k tomu uvedl, že neví, proč uvádí, že jde o 850.000 Kč, že to počítal s maminkou a vyšla jim uvedená částka. Vycházeli z peněz, které přišly z prodeje pozemků, z peněz, které zbyly nebo je použili na jiné účely a zbytek peněz byl půjčen obžalovanému.

Vzhledem ke shora uvedenému nelze dospět k závěru o předání peněz obžalovanému ve výši 1.145.000 Kč, ale ve výši 850.000 Kč, a to postupně v době od 9. 4. 2009 do 20. 4. 2009. Evidence obžalovaného, když nelze vyloučit, že platil úroky, přesná není. Úroky však platil právě proto, aby vůbec získal peníze, aby motivoval druhou osobu k půjčce. Půjčené peníze v termínech vráceny nebyly. To, že by nedošlo k placení úroků, to není zahrnováno do jednání, které by bylo kladeno za vinu obžalovanému.

Svědka M. K. uvedl, že mu synovec J. K. nabídl koupit vozidla, které měl přivést obžalovaný, synovec mu řekl, na jaký účet má poslat zálohu, jednalo se o účet přítelkyně obžalovaného. Delší dobu se nic nedělo, tak mluvil se synovcem, který mu řekl, že vznikly potíže, prodej aut se zastavil, peníze mu nebyly vráceny. Vozidlo neviděl. Mělo jít o vozidlo, které měl synovec opravovat a měl je přivést obžalovaný. Podrobnosti měl dojednávat J. K.. Vozidlo mělo stát 200.000 Kč, poslal zálohu. Zbytek mělo být doplaceno po předání vozidla. Není mu nic známo o aktivitách synovce a obžalovaného, kterého neviděl a nezná ho. Synovec se s ním vyrovnal, uvedl, že obdržel nějakou částku, nejdříve si na to nevzpomněl, svědek pak doplnil, že peníze dostal, nic po obžalovaném nežadá. 23. ledna 2011 (č. l. 1 060) M. K. prohlásil, že uzavřel prostřednictvím J. K., který je jeho synovec, s obžalovaným dohodu o vyřešení sporného nároku, přičemž jeho synovec mu také předal částku 102.644,61 Kč, vůči obžalovanému nemá pohledávku. Považuje se za uspokojeného, nepovažuje se za poškozeného ve smyslu trestního řádu a nežadá, aby mu vůči obžalovanému byl v trestním řízení přiznán nárok na náhradu škody. Pokud došlo k nějaké nesrovnalosti mezi tím, co uvedl a co řekl jeho synovec, jedná se o nedorozumění v rámci rodiny.

Z provedeného dokazování je zřejmé, že M. K. zaslal částku 102.644,61 na účet přítelkyně obžalovaného P. C., měla sloužit jako záloha na nákup příslibeného vozidla. Peníze byly vylákány, vozidlo dodáno nebylo.

Svědka V. B. v přípravném řízení nevypovídal. Doklad na č. l. 125 potvrzuje, že obžalovaný převzal 4. května 2009 částku 175.000 Kč, kterou se zavazuje vrátit do 11. 5. 2009. Svědek u hlavního líčení nechtěl vypovídat, protože by si způsobil nebezpečí trestního stíhání pro nedovolené podnikání nebo pro lichvu, jak to sám řekl. Uvedl, že předal obžalovanému 175.000 Kč. Svědek u hlavního líčení uvedl, že se necítí být poškozen. Odpověděl na otázku, zda mezi svědkem a obžalovaným došlo k narovnání, že dostal od T. Š. 40.000 Kč, má jít o splátku částky, kterou mu obžalovaný dlužil, peníze dostal asi před půl rokem.

Shora uvedené potvrzuje převzetí obžalovaným částky 175.000 Kč, jednalo se o půjčku, která měla být vrácena do 11. května 2009. Nelze vyloučit motivaci svědka tím, že mu budou

zaplacený úrok, aby vůbec k půjčce došlo. Z hlediska právního posouzení je významná převzatá výše potvrzená písemně.

Svědék M. D. (jednatel a společník XXXX) uvedl, že zná obžalovaného prostřednictvím M. H., byli s ním v kontaktu při dodávkách pneumatik na služební vozidla, potom společnost XXXX potřebovala zajistit dopravu stavebního materiálu. Dohodl se s M. H., že vyplatí obžalovanému 300.000 Kč, částka měla být zajištěna směnkou. Ví, že bylo vybráno z účtu 150.000 Kč a z pokladny, nezabýval se tím. Nebyl u předání peněz obžalovanému. Svědek uvedl, že M. H. vypsál směnku na jeho jméno, neviděl ji, podle ní má obžalovaný zaplatit (č. l. 199) 300.000 Kč 15. června 2009, vystavena byla 15. května 2009. Svědek uvedl, že se ve společnosti XXXX zabývá výrobními záležitostmi a M. H. finančními.

Svědék M. H. (jednatel a společník XXXX) uvedl, že společnost XXXX objednala dopravu u společnosti XXXX patřící T. Š., otcí obžalovaného. Obžalovaný jednal jménem společnosti XXXX V souvislosti s přesunem materiálu se vyplácela záloha, společnost XXXX potvrdila objednávku. Směnka byla sepsána k zajištění peněz, které vynaložili formou zálohy. Smlouva o poskytnutí přepravy nebyla sepsána, měl ji zajistit obžalovaný. V jednom dni došlo k výběru peněz z účtu a z poklady. Polovina byla vyplacena v sídle společnosti a polovina v bance. Svědek uvedl, že mohl vybrat dopravce, na jakou konkrétní dopravu měla záloha sloužit, se vyjádřit nemohl., nebylo specifikováno konkrétně, co se bude přepravovat. Svědek uvedl, že existuje doklad o výběru peněz 150.000 Kč z pokladny, je fakt, že dlouho doklad nedodal, napraví to, stejně tak by měla existovat potvrzená objednávka, kterou se bude snažit také dodat. Svědek uvedl, že neví, co bylo potřeba předložit účetní, aby zaúčtovala hospodářské operace týkající se výběru peněz z účtu a z pokladny, které byly předány obžalovanému. Splatnost měsíc ve směnce se odvíjela od dodání dokladů, měla se objevit zálohová faktura, smlouva o přepravě, potvrzení o platbě. Svědkovi byla soudem uložena povinnost předložit pokladní doklad a další dokumenty vztahující se k přepravě do týdne, což neučinil, později byl soudu dodán ofocený pokladní doklad znějící na 300.000 Kč, je v něm uvedeno č. 2172009, datum 15. května 2009, je označen jako výdajový pokladní doklad, dále se v něm uvádí firma XXXX, vyplaceno 300.000 Kč obžalovanému, účel platby je záloha na dopravu. U jména a příjmení obžalovaného je uvedeno XXXX Jednatel společnosti M. H. sdělil, že doklad je k dispozici pouze v elektronické podobě, fyzicky není archivován. Jiné listiny doloženy nebyly. Svědek H. uvádí, že za škodu je vlastně odpovědná společnost XXXX

Je patrné, že o věrohodnosti svědků je možno pochybovat, stejně tak vzbuzuje určité pochybnosti až tak pozdě předložený orgánům činným v trestním řízení výdajový pokladní doklad, doloženy nebyly žádné jiné listinné materiály, o kterých svědek H. hovořil. Hospodářská operace (výdej peněz za konkrétním účelem) není doložena, není zřejmé, jak bylo účtováno o částce 300.000 Kč. Výpovědi svědků, nedokládání dokladů, výdajový pokladní doklad je doložen až při jednání před soudem, a to také se zpožděním, výdajový pokladní doklad je vytržen z kontextu, protože není zřejmé, jak s ním bylo naloženo, jak byl zaúčtován, svědek také uvedl, že vlastně neví, co bylo potřeba účetní předložit pro účtování hospodářské operace, vedou soud k tomu, že svědkovi H. nevěří. Není vyvrácena obhajoba obžalovaného. Je také zřejmé, že otec obžalovaného je aktivní v tom směru, aby poškozeným nahradil škodu, vyrovnal se s nimi, což se nestalo v případě udávaného dluhu svědkem H., který podle něj způsobila společnost XXXX, jejímž společníkem a jednatelem je otec obžalovaného T. Š.. To vede k možnému závěru, že uvedená společnost žádný dluh nezpůsobila. V kontextu potíží obžalovaného s penězi lze uvěřit, že svědek H. o uvedených potížích věděl a snažil se obžalovanému pomoci, avšak jistil se směnkou na dvojnásobnou sumu, také měl být placen úrok, nelze vyloučit, že takto chtěl svědek H. na obžalovaného výchovně působit, aby byl donucen k tomu peníze vrátit a dál si už peníze nepůjčovat (u hlavního líčení svědek H.

zdůrazňoval, jakým přínosem byl pro něj vztah s obžalovaným v kladném směru). Z toho, co uvedl svědek H. o kvalitách společnosti XXXX zřejmě není částka 150.000 Kč pro její hospodaření zásadní, stejně tak, podle názoru soudu není zásadní ani z hlediska obhajoby obžalovaného a zřejmě, pokud by se jednalo o závazek společnosti XXXX, otec obžalovaného by jistě vyvinul aktivitu v tom směru, aby společnost, které je majitelem a jednatelem splnila své závazky. Z toho lze usoudit, že se mohlo skutečně jednat jen o záležitost 150.000 Kč, kterými se snažil svědek H. pomoci obžalovanému a peníze mu půjčil z peněz společnosti. Pochybnosti jsou tak velké o tom, co uvádí svědek H., že nelze v žádném případě dospět k závěru, který je prezentován v obžalobě, že obžalovaný způsobil škodu ve výši 300.000 Kč společnosti XXXX. Vzhledem ke způsobu účtování z účetnictví společnosti nemusí vyplývat závazek obžalovaného vůči ní. Toho si zřejmě byl svědek H. vědom, snažil se u hlavního líčení vytvořit zdání solidního podnikatele, který má určité znalosti a vliv, proto předložil v elektronické podobě vedený výdajový pokladní doklad, který sám o sobě a také v kontextu s tím, co svědkové H. a D. uvedli, nemá vypovídací hodnotu o širších souvislostech. Hospodářské operace (účetní případy) vybrání hotovosti z běžného účtu, vyplacení peněz z pokladny mají být účtovány na příslušné souvztažné účty podle účetní osnovy, hospodářské operace, mají-li vstoupit do účetnictví musí být objektivně zjištěny, za objektivně zjištěné hospodářské operace jsou považovány operace doložené doklady. Doklad, který soud obdržel, v kontextu s tím, co uvedl svědek H., D., sám o sobě není dostatečný, jak je na to již shora poukázáno, širší souvislosti neumožňuje zjistit, obhajoba obžalovaného není vyvrácena, podrobnější hledání v účetnictví společnosti XXXX (na druhé straně ve společnosti XXXX) není z hlediska viny obžalovaného natolik zásadní, aby se tím dál soud zabýval.

S ohledem na shora uvedené je zřejmé, že obžalovaný, tak jak se přiznal, způsobil společnosti XXXX škodu ve výši 150.000 Kč, soud za škodu nepovažuje částku 300.000 Kč uvedenou v písemné obžalobě.

Svědkové M. H. a M. D. potvrzují na listině založené na č. l. 1 251 až 1 252 spisu, že obdrželi 3. října t. r. od T. Š. 150.000 Kč, nemají již pohledávku vůči obžalovanému, nepovažují se za poškozené ve smyslu trestního řádu a nežádají, aby vůči obžalovanému jim byl přiznán nárok na náhradu škody. Obžalovaný nic nedluží a nemá vůči němu pohledávky a nároky.

Společnost AUTO ŠTANGL a.s. potvrdila, že obžalovaný uzavřel v roce 2008 a 2009 nájemní smlouvy na jedenáct vozidel a uhradil nájemné ve výši 567.328 Kč, neuhrazené půjčovné za roky 2008 a 2009 se týká dvou vozidel a činí 99.434 Kč.

Svědek P. N. potvrdil, že se společnost AUTO ŠTANGL a.s. kontaktovala s obžalovaným v roce 2006, společnost půjčovala vozidla společnosti XXXX. Vozidla byla řádně placena a vrácena. Šlo o dobu 2006-2007. Od roku 2008 si půjčoval obžalovaný na jeho jméno, bylo mu půjčeno sedm vozidel, která byla řádně placena a vrácena. Potíže začaly s vozidly půjčenými v březnu, dubnu 2009, došlo ke zvýšení počtu vozidel. V průběhu pronájmu vozidel byly vystavovány faktury, které byly hrazeny, u posledních faktur ze 14. května a 15. května 2009 nedošlo k vyrovnání. Obžalovaný uvedl, že zaplatí v prvním červnovém týdnu, vrátí i část vozidel, chtěl ukončit půjčovné u čtyř vozidel. Protože obžalovaný nebyl kontaktní, přes jeho otce ve spolupráci s obhájcem obžalovaného dostal vozidla zpět, v průběhu června až srpna 2009 odebral 18 vozidel z dvaceti půjčených. V roce 2008, 2009 bylo provedeno 27 půjčení vozidel, řádně vráceno a zapláceno bylo sedm, poslední ze sedmi bylo vráceno 7. 5. 2009, v době od 29. 7. 2008 do 23. 4. 2009 bylo půjčeno dvacet vozidel nevrácených, u některých vozidel byl prodloužen pronájem. 24. 6. 2009 bylo převzato vozidlo od R. P., tři téhož dne od

J. K., 25. 6 bylo převzato vozidlo od R. P.. Od dalších vozidel nejsou podepsány přejímací protokoly. Svědek uvedl, jeho slovy, že obžalovaný měl v podstatě pozitivní historii, proto mu bylo poskytnuto více zápůjček.

Obžalovaný byl od 2. 10. 2009 omezen na svobodě a další den vzat do vazby. Svědek K.K. potvrdil, že obžalovaný učinil 26. června 2009 sám na sebe trestní oznámení, záznam o zahájení úkonů trestního řízení je z 1. 7. 2009 a byl sepsán na základě přiznání obžalovaného. Obžalovaný přišel na policii, měl obavy z toho, že po něm neustále někdo urguje peníze, chtěl být vzat do vazby. Výpověď obžalovaného měla být prověřena. Obžalovaný uvedl na sebe kontakt, telefonovali si. Nebylo vhodné, protože obžalovaný měl obavy, aby se stýkal s poškozenými. Peníze se dohledat nepodařilo, proběhlo klasické finanční pátrání po České republice. Nebylo potvrzeno, že by obžalovaný utrácel peníze hraním na automatech, bylo také možné, že lidé, kteří mu půjčovali, byli lichváři a peníze, které si od nich obžalovaný půjčoval, vracel v mnohonásobně větší částce. Verze se nepodařilo prokázat. Peníze se nepodařilo najít. Zřejmě to není reálné.

Je zřejmé, že obžalovaný se doznává k tomu, že obdržel peníze od poškozených, má poněkud jiný názor na částky, které obdržel, na částky, které poškozeným ještě před zahájením trestního stíhání zaplatil, často se jednalo o placení úroků. Jak svědkové v mnoha případech, tak také obžalovaný se jasně nevyjadřují k tomu, jakou částku peněz obžalovaný a v kolika případech převzal, z jakých částek vlastně úroky mají být počítány, není jasně řečeno, jaká byla částka, jaký byl úrok, v tomto směru v mnoha případech nepodávají svědkové přesnou výpověď, obžalovaný však také. Někdy si i sami svým způsobem protirečí. V některých případech obžalovaný argumentuje tím, že není doložena údajně mu předaná dílčí částka, v některých případech však proti tomu nic nenamítá.

Na rozdíl od písemně podané obžaloby v bodě, který se týká poškozeného F., v souladu se závěrečným návrhem státní zástupkyně soud D. k závěru, že výše předané částky činí 850.000 Kč, svědek to upřesnil u hlavního líčení, v přípravném řízení odmítl vypovídat a bylo vycházeno pouze ze smének, které předal, u hlavního líčení svědek upřesnil, že částka nad 850.000 Kč byly smluvené úroky.

V bodě, který se týká poškozeného B., je zřejmé z kopie potvrzení o převzetí částky, že k tomu došlo 4. května 2009, ne 30. května 2009.

V bodě, který se týká Z. U., navrhla státní zástupkyně v rámci závěrečné řeči 28. března t. r. a 25. listopadu t. r. upravit dobu skutku od přesně nezjištěné doby od konce roku 2008 do 6. 2. 2009. Částka 150.000 Kč se týká prvního období, jsou v ní půjčky předcházející 19. ledna 2009, částka vztahující se k 30. lednu 2009 by měla být zvýšena o 20.000 Kč, stejná zůstává částka vztahující se k 2. únoru 2009 a částka vztahující se k 6. 2. 2009 by se měla zvýšit na nejméně 50.000 Kč.

V rámci odvolání státní zástupkyně ze dne 19. 5. t. r. je uvedeno, že se soud přiklonil k obhajobě obžalovaného pokud jde o výši vylákaných částek, je třeba respektovat v rámci zásady volného hodnocení důkazů ve smyslu § 2 odst. 6 trestního řádu odůvodnění tohoto postupu v bodech, které se týkají Z. U. a společnosti REAL SOLUTION s.r.o., kde poškození nebyly schopni náležitě výši uváděné škody doložit, přičemž působili u hlavního líčení nepřesvědčivě.

Je zřejmé z prováděného dokazování, že obžalovaný uvedl, že fyzicky dostal od Z. U. 750.000 Kč, na úrocích mu zaplatil 450.000 Kč. Soud nedospívá k závěru, že by bylo prokázáno obdržení větší částky peněz od Z. U. než 750.000 Kč. Není zřejmé, že by to byla částka 1.267.000 Kč, ani částka nově upravená, jak uvedla státní zástupkyně v závěrečné řeči 28. března t. r. (1.290.000 Kč). Nakonec je nynější závěr soudu podporován vyjádřením státní

zástupně v odůvodnění odvolání, na které je shora poukázáno. Soud však do výše škody rozhodně pro právní hodnocení jednání obžalovaného zahrnuje výši částky převzaté, nesnižuje ji o částku zaplacenou na úrocích, výše není obžalovaným doložena, jedná se o úroky, nejde o vrácení jistiny, slibovanými úroky obžalovaný motivoval, nejen v případě Z. U., osoby k poskytnutí půjček.

Pokud jde o společnost XXXX, je patrné z dokazování způsobení škody ve výši 150.000 Kč, což podporuje také vyjádření státní zástupkyně v odůvodnění jejího odvolání proti rozsudku ze dne 20. dubna t. r., že lze respektovat přiklonění se soudu v rámci volného hodnocení důkazů podle § 2 odst. 6 trestního řádu k obhajobě obžalovaného, pokud jde o výši převzaté částky peněz, v tomto případě 150.000 Kč.

V nyní posuzované věci je již podruhé vyhlášen rozsudek. Poprvé k tomu došlo 20. dubna t. r. V rámci odvolání státní zástupkyně bylo uvedeno, že při vyčíslení výše způsobené škody z hlediska znaku kvalifikované skutkové podstaty zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku nemají být zohledňovány částky, které byly poškozeným vráceny, k dokonání činu dochází podvodným vylákaním peněz, škodou je částka celá, bez ohledu na to, zda je část vylákaných peněz vrácena. Vrácení peněz je náhradou škody nebo její části. Nelze také při vyčíslení škody odpočítávat od vylákané částky od R. B. 2.500.000 Kč jako umoření dluhu, mělo se jednat o provizi ústně dohodnutou mezi obžalovaným a synem R. B..

Pokud jde o zprostředkovatele předání peněz, je zřejmé, že u některých útoků soud v rozsudku ze dne 20. dubna připustil jejich roli v rámci trestného jednání obžalovaného s tím, že je odpovědný obžalovaný a u některých nepřipustil odpovědnost obžalovaného.

Pokud jde o dohody uzavřené s poškozenými a jejich prohlášení o výši škod, z těchto listin vycházet z hlediska vylákaných částek peněz nelze.

Soud druhého stupně v usnesení, kterým zrušil rozsudek soudu z 20. dubna t. r., vyslovil právní názor, který je nutno respektovat, spočívající v tom, že zásadně je nutno považovat za škodu způsobenou trestným činem podvodu celou skutečně vylákanou peněžní částku bez ohledu na to, zda obžalovaný vylákané peníze některým poškozeným později alespoň zčásti vrátil. Takové jednání – vrácení vylákaných peněz po lhůtě splatnosti – je nutno považovat pouze za náhradu škody nebo její části a má význam pouze při rozhodování podle § 228 odst. 1 trestního řádu a při úvahách o trestu. Soud bude muset při ustálení škody způsobené jednotlivými dílčími útoky vycházet ze skutečně vylákané peněžní částky nezkrácené o dodatečné úhrady poškozeným, ke kterým došlo až po uplynutí doby splatnosti jednotlivých půjček. Je také nepřipustné, aby za škodu způsobenou trestným činem podvodu byla považována škoda, jejíž výše byla modifikována započtením pohledávky obžalovaného, kterou měl vůči poškozenému (pokud jde o R. B.).

Jde-li o výši škody způsobené podvodným vylákaním osobního vozidla, nelze vycházet z částky, za kterou obžalovaný takto získané vozidlo prodal třetí osobě. Při závěru o výši škody způsobené trestným činem podvodu na cizím majetku, vylákaním věci podvodným slibem zaplacení dohodnuté částky je nutno vycházet ze skutečné hodnoty věci a nikoliv z finanční částky, za kterou obžalovaný osobní vozidlo prodal.

Pokud obhajoba argumentovala tím, že finanční částky uvedené ve směnkách vystavených některými poškozenými jsou vyšší než finanční částky fakticky předané obžalovanému, vycházel soud prvního stupně při ustálení výše vylákané částky vždy z jistiny, do které však nebyly zahrnuty případné úroky a tyto své závěry promítl i do skutkové věty výroku napadeného rozsudku. Závěry soud opíral o výpovědi poškozených, ve kterých odlišovali finanční částky fakticky předané obžalovanému, od úroků, na jejichž výši se dohodli s obžalovaným. Podle soudu druhého stupně případné úvahy v tom směru, že vinu na situaci, do které se obžalovaný dostal, nesou z velké části mnozí poškození tím, že půjčovali peníze na

neúměrně vysoký úrok, jsou irelevantní, neboť řada poškozených poukázala nezávisle na sobě na to, že to byl právě obžalovaný, který sám navrhoval výši případných úroků.

Soud druhého stupně také uvádí, že se neztotožnil s původní argumentací soudu prvního stupně, podle které některé osoby se necítí být poškozené ve vztahu k obžalovanému, ale k jiné osobě, protože za garanta obchodu považovaly jinou osobu než obžalovaného, a to osobu, jejímž prostřednictvím jednali s obžalovaným, proto došlo ke zprošťujícímu výroku vůči obžalovanému, když v podstatě provedení činu bylo ve své podstatě shodné jako u těch případů, v nichž soud prvního stupně učinil závěr o odpovědnosti obžalovaného za jednání, i když ve věci působil prostředník.

Jak je již shora uvedeno, v projednávané věci se jedná o druhý rozsudek. Nyní se v rozhodnutí soudu promítá závazný právní názor vyslovený soudem druhého stupně. Striktně je vycházeno při úvahách o výši škody z hlediska právního hodnocení jednání obžalovaného a následku z celé výše vylákaných částek bez ohledu na to, zda obžalovaný vylákané peníze některým poškozeným později alespoň zčásti vrátil. Pokud k tomu došlo, jak je výše uvedeno, je to považováno za náhradu škody nebo její části, což má význam při rozhodování o ukládání povinnosti nahrazení škody a také při úvahách o trestu. Ve druhém rozsudku je také promítnut názor, že nelze vylákanou částku modifikovat započtením pohledávky obžalovaného. Stejně tak není vycházeno v jednom případě z hodnoty vozidla, za které bylo prodáno obžalovaným, ale z hodnoty vozidla skutečně, v tomto případě lze vycházet z odborného vyjádření založeného ve spisu, o jehož objektivitě nevyvstaly pochybnosti. Také, pokud je páchána trestná činnost tím způsobem, že jsou peníze vylákané prostřednictvím další osoby, je trestní odpovědnost obžalovaného vyvozována i v takovém případě, protože to byl obžalovaný, ke kterému se peníze dostaly, který opatroval vozidla, o kterých věděl, že musí být vrácena společnosti AUTO ŠTANGL a.s.

Obžalovaný po stránce objektivní a subjektivní naplnil skutkovou podstatu zločinu podvodu ve formě pokračování podle § 209 odst. 1, 5 písm. a) trestního zákoníku účinného od 1. ledna 2010 v bodech I. 1-30, II., a to způsobem, který je popsán ve výroku rozsudku, který lze shrnout tak, že v době od ledna 2008 do června 2009 na různých místech v úmyslu opatřit si peníze, pod záminkou vyplacení úroku, výhodného obchodování, slíbení vozidla, vylákal od poškozených peníze, v dohodnutých lhůtách je nevrátil, věděl, že nebude moct peníze vrátit pro nedostatek peněz či nechat vozidla poškozeným, protože patřila půjčovně, v bodech I. 1-30, II. způsobil celkovou škodu ve výši 17.491.344,62 Kč (17.113.644,61 Kč + 227.700 Kč + 150.000 Kč).

K trestné činnosti došlo v době před účinností trestního zákoníku, před 1. lednem 2010. Z pohledu trestní sankce, která je od pěti do deseti let, je příznivější hodnotit jednání obžalovaného podle trestního zákoníku než podle trestního zákona.

Původně bylo v prvním rozsudku uvedeno, že z důvodu hodnocení jednání obžalovaného podle trestního zákoníku, je možné, i když v době trestné činnosti tato varianta neexistovala, dospět k závěru, že se obžalovaný dopustil trestné činnosti ve třech letech od doby odsouzení pro tutéž věc (tak to navrhla státní zástupkyně v době až po podání obžaloby), protože soud nemůže kombinovat výhodu podle trestního zákoníku a výhodu podle trestního zákona, celkově je příznivější pro obžalovaného hodnocení podle trestního zákoníku, i když je jednání hodnoceno i podle druhého odstavce § 209 trestního zákoníku.

Z usnesení soudu druhého stupně 6 To 54/2011 ze dne 6. října t. r. vyplývá, že shora zmíněný názor není správný. Zdejší soud tedy jednání obžalovaného nehodnotil také podle § 209 odst. 2 trestního zákoníku. Významné je to, že uvedená skutková podstata trestného činu podvodu byla zavedena do právního řádu až trestním zákoníkem účinným od 1. ledna 2010. Obžalovaný

spáchal skutek v době od ledna roku 2008 do června roku 2009, tedy před účinností nového trestního zákoníku. V době, kdy měl obžalovaný páchat současně projednávanou trestnou činnost, trestní zákon v té době účinný uvedenou skutkovou podstatu neobsahoval, není možné ji tedy na jednání obžalovaného aplikovat. Opačný postup by byl v rozporu s ustanovením § 2 odst. 1 trestního zákoníku.

Při úvaze o druhu a výši trestu soud přihlédl ke stupni společenské nebezpečnosti jednání obžalovaného, k jeho osobě, osobním poměrům a možnostem jeho nápravy. Obžalovaný je svobodný, žije s družkou, se kterou vychovává dceru, jeho rodinné zázemí je dobré, což vyplývá i ze snahy rodičů obžalovanému pomoci, jednak jde o placení částek věřitelům, jednak šlo i o jejich návrh na omezení způsobilosti k právním úkonům, pokud se to týkalo nakládání s penězi, nešlo zřejmě o snahu poškodit na právech obžalovaného, ale ochránit ho od dluhů, které neuváženě způsobil a které za něj rodiče vyrovnávají. Obžalovaný byl pouze jedenkrát soudem trestán, a to ve věci shora zmíněné rozsudkem Krajského soudu v Brně 10 T 5/2008 ze dne 15. prosince 2008, byl uznán vinným trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) trestního zákona ve znění z. č. 265/2001 Sb. Rozsudek nabyl právní moci 24. dubna 2009.

Soud druhého stupně vyslovil závazný právní názor, pokud jde o úvahy týkající se případného ukládání trestu odnětí svobody pod dolní hranici zákonné trestní sazby, na základě kterého je zřejmé, že nejsou splněny podmínky pro ukládání trestu pod spodní hranici zákonné trestní sazby a je nutno ukládat trest odnětí svobody v rámci standardní trestní sazby stanovené pro trestný čin podvodu podle § 209 odst. 5 trestního zákoníku.

Aby totiž bylo možno ukládat trest pod spodní hranici zákonné trestní sazby, musí být kumulativně splněny tři podmínky, a to určité okolnosti případu nebo poměry pachatele, použití nesnížené trestní sazby trestu odnětí svobody by bylo pro pachatele nepřiměřeně přísné a nápravy pachatele by bylo možno dosáhnout i trestem kratšího trvání. Okolnosti případu jsou skutečnosti mající vliv na posuzování povahy a závažnosti spáchaného trestného činu a možnosti nápravy pachatele. Pokud jde o poměry pachatele, tak se uplatní všechny osobní, rodinné, majetkové a jiné poměry pachatele, které jsou jedním z obecných hledisek pro stanovení druhu trestu a jeho výměry.

Pokud jde o okolnosti případu, je zřejmé, že obžalovaný páchal trestnou činnost v době, kdy proti němu bylo vedeno trestní stíhání v jiné trestní věci vedené u zdejšího soudu pro totožný trestný čin, pro který byl rozsudkem ze dne 15. 12. 2008 pravomocně uznán vinným. Obžalovaný nejenže páchal trestnou činnost v době, kdy proti němu bylo vedeno trestní stíhání v jiné trestní věci, ale pokračoval v ní i po vyhlášení odsuzujícího rozsudku a dále ve zkušební době podmíněného odsouzení. Z tohoto pohledu je třeba na jednání obžalovaného hledět jako na speciální recidivu. Obžalovaný páchal trestnou činnost po delší dobu, dopustil se mnoha útoků, výše škody více převyšuje počáteční hranici škody velkého rozsahu. Nebyly zjištěny žádné závažné skutečnosti, které by se týkaly osobních, rodinných, majetkových a jiných poměrů obžalovaného, které by mohly odůvodnit uložení trestu odnětí svobody pod dolní hranici trestní sazby s ohledem na poměry pachatele.

S ohledem na shora uvedené zdejší soud nyní neukládá trest odnětí svobody pod spodní hranici zákonné trestní sazby. Nejsou proto splněny podmínky, jak je shora uvedeno.

Vzhledem ke shora uvedenému, s přihlédnutím k okolnostem polehčujícím, a to doznání obžalovaného, náhrada škody poškozeným, ať už ze strany samotného obžalovaného či jeho otce, uzavření dohod o narovnání s poškozenými, kteří takto projevili svobodnou vůli, pokud na dohodu přistoupili, s přihlédnutím k okolnostem přitěžujícím, kterými jsou speciální recidiva, páchaní trestné činnosti po delší dobu, mnohost útoků, výše škody z hlediska právního

hodnocení výrazněji převyšující počínající hranici škody velkého rozsahu, která je 5 mil. Kč, D. soud k závěru, že je přiměřeným trestem pro obžalovaného trest odnětí svobody v trvání šesti let ze zákonné trestní sazby § 209 odst. 5 trestního zákoníku od pěti do deseti let.

Vzhledem k délce uloženého trestu soud zařadil obžalovaného pro jeho výkon do věznice s ostrahou. Nejsou shledány podmínky pro zařazení obžalovaného do pro něj příznivějšího typu věznice, proto je zařazen do typu věznice s ostrahou podle § 56 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku. Obžalovaného jednání je speciální recidivou, obžalovaného je třeba více stimulovat k tomu, aby vlastním úsilím si vytvořil případné podmínky pro zařazení do pro něj výhodnějšího typu věznice. Zatím je zřejmá v životě obžalovaného, pokud se dostává do potíží, které si však způsobil sám svým nezodpovědným přístupem k podnikatelské činnosti, snaha jeho rodiny, zejména otce, mu pomoci, kterou však určitým způsobem obžalovaný snížil tím, že pokračoval v protizákonném jednání. Z kritického náhledu obžalovaného na své jednání je možno usoudit, že se bude snažit otce více nezklamát a jednat tak, aby si vytvořil podmínky pro zařazení do běžného života, v němž se nebude negativně projevovat.

Z průběhu prováděného dokazování je patrné, že většina poškozených nemá zájem na potrestání obžalovaného, prioritní pro ně bylo uspokojení jejich nároků na náhradu škody, byť uzavřeli dohodu a obdrželi menší částku, než jaká od nich byla vylákána. Nelze tak striktně stavět do popředí částky pro hodnocení z hlediska právního, když z hlediska náhrady škody jsou poškození dohodnuti, uspokojeni, dohody uzavřeli na základě dobrovolného rozhodnutí. Zřejmě také cítí, že jednali proto, aby získali pro sebe peníze, tím pádem však obžalovanému trestnou činnost určitým způsobem usnadnili. Obžalovaný zřejmě chtěl peníze poškozeným nějak vrátit, ale nevěděl jak, bylo mu jasné, že toho nebude schopen a stále více a více se do nezákonného jednání zapléтал a nebyl schopen z něj sám vybřednout. Obžalovaný předával vozidla poškozeným, o kterých věděl, že jsou majetkem obchodní společnosti ATO ŠTANGL a.s., věděl, že je musí vrátit, je pozitivní, že fakticky uvedená společnost o vozidla nepřišla, byla vrácena.

Je nutno poukázat na to, že značná část poškozených nepožaduje po obžalovaném peníze a nepovažuje se za poškozené ve smyslu procesního předpisu. Je známo, že v jiných právních systémech by dále už jako poškození nefigurovali a trestní věc obžalovaného by nebyla pak tak rozsáhlá. V České republice tomu tak však není, na rozdíl od jiných právních systémů včetně zemí Evropské unie, jejímž členem je Česká republika a pak je potřeba si klást otázku, proč by měl být tedy náš občan znevýhodňován.

Převážná část poškozených u hlavního líčení uvedla, že pro ně je v podstatě věc uzavřena, proto se ani blíže k tomu, co se odehrálo mezi nimi a obžalovaným, nemají zájem vyjadřovat.

Je zdůrazněno v dohodách, které poškození uzavřeli, že přesná data půjček a splatnosti věřitelé nejsou schopni uvést, původní doklady o půjčkách a jejich případném částečném splacení se již nedochovaly, některé doklady vystavené dlužníkem zajišťovaly dřívější půjčky, pro množství půjček a dílčích splátek ze strany dlužníka nebylo možné vést přesnou evidenci, poškození se podepisují pod dohodu, ve které je uvedeno, že jejich tvrzené nároky jsou mezi stranami (jimi a obžalovaným a přístupitelem Š.) sporné a pochybné a jejich soudní řešení by bylo zdlouhavé a nákladné. Vzhledem k tomu se strany rozhodly narovnat a tyto dohody přece soud nemůže žádným způsobem zpochybňovat, jakkoliv je hodnotit co do jejich obsahu a vyhodnocovat je v neprospěch obžalovaného. Je patrné, že s převážnou částí poškozených byla uzavřena dohoda o narovnání, obdrželi peníze a není správné snižovat aktivitu obžalovaného, jeho obhájce a otce obžalovaného, který přistupuje k závazku. Není významné, že za obžalovaného poskytl peníze poškozeným jeho otec, nejdůležitější je poškozené uspokojit a pokud jsou spokojeni s obdrženými penězi v částkách uvedených v dohodách, je to jejich svobodná vůle, do které soud

nemá oprávnění zasahovat a jakkoliv to hodnotit a už vůbec to nemůže přitěžovat obžalovanému.

Pro poškozené bylo prioritní, aby dostali určité peníze, pokud je dostali, tak je potřeba jejich výši respektovat a nehodnotit to v neprospěch obžalovaného. Není pro ně prioritní obžalovaného trestně postihovat. Každý jiný právní systém, na rozdíl od České republiky, toto respektuje a soud, který se nyní věcí zabývá přes nedostatek právní úpravy, která je ve světě jinak běžná, využívá jiné možnosti, jak daný stav vyhodnotit ve prospěch obžalovaného, a to tak, aby bylo učiněno zadost veškerým funkcím trestu, avšak tak, aby byl nejenom zákonný, ale i spravedlivý a slovy obžalovaného snesitelný, to znamená, že soud má možnost ukládat trest z určitého rozmezí zákonné trestní sazby od pěti do deseti let a má možnost přihlédnout při úvahách o výši trestu k náhradě škody poškozeným ve prospěch obžalovaného.

Je nutno vyzvednout, což není běžné, vyvinutou iniciativu ve směru k poškozeným, jak se to stalo v nyní posuzované věci, směřovala k uspokojení poškozených na úkor opatření větší částky peněz, která by byla poskytnuta jako peněžitá záruka za vazbu obžalovaného. To je třeba vysoce ocenit. Tato aktivita nemůže být, podle názoru soudu, snižována tvrzením, že se přece jednalo o peníze otce obžalovaného, že byly poškození uspokojeni v malých částkách. To soudu nepřísluší hodnotit, to je věc stran uvedených v dohodě. Zákon neobsahuje takové ustanovení, podle kterého by to měl být jenom obžalovaný, který vydá peníze na uspokojení poškozených. Lze totiž také předpokládat, to vyloučit nelze, že bude v budoucnu obžalovaný například peníze otci vracet, případně vynakládat úsilí v nějaké oblasti, aby otci vrátil poskytnutou pomoc. To je přece pro obžalovaného velmi zavazující a nelze to nijak snižovat.

Zřejmě, podle příslušné právní úpravy, se bude zdejší soud v trestní věci, ve které již byl obžalovaný pravomocně odsouzen, zabývat tím, jak dalece případně obžalovaný porušil podmínky zkušební doby, která byla stanovena, je zřejmé ze zákonné právní úpravy, že nelze vyloučit nařízení výkonu trestu odnětí svobody, jehož výkon byl původně podmíněně odložen.

S ohledem na shora uvedené, podle názoru soudu, aniž by bylo nadhodnoceno to, co je uváženo ve prospěch obžalovaného, náhrada škody, kritický náhled obžalovaného na jeho jednání, určitá odpovědnost vůči rodině, která mu pomohla, je možné očekávat u obžalovaného plnění všech funkcí trestu i v případě jeho uložení v první polovině zákonné trestní sazby konkrétně v trvání šesti let, pro jehož výkon je obžalovaný zařazen do věznice s ostrahou.

Soud nerozhodoval o povinnosti obžalovaného nahradit škodu společnosti XXXX, protože její zástupci prohlásili, že nenavrhují, aby soud ukládal povinnost obžalovanému nahradit způsobenou škodu, stejně tak je tomu i u Z. U..

Soud také neukládal povinnost obžalovanému, aby nahradil škodu M. R., který u hlavního líčení 17.ledna t. r. uvedl, že od něj vylákal obžalovaný 835.000 Kč, 435.000 Kč bylo vráceno ze zbylé částky postoupil pohledávku ve výši 390.000 Kč, nežádá, aby byla uložena povinnost obžalovanému k náhradě škody ve výši rozdílu, tedy 10.000 Kč.

Svědék R. H., jak potvrdil, obdržel 210.000 Kč od M. P., nebylo rozhodováno o nároku na náhradu škody. L. N. 4. července t. r. prohlásil, že se nepovažuje za poškozeného ve smyslu trestního řádu, nepožaduje, aby bylo rozhodováno o nároku na náhradu škody.

Soud uložil obžalovanému povinnost, aby nahradil způsobenou škodu poškozenému P. K. ve výši 480.000 Kč, protože je zřejmé, že mu bylo z požadované částky 590.000 Kč vráceno 110.000 Kč, o výši a důvodech vzniklé škody soud nepochybuje, také byla uložena povinnost nahradit způsobenou škodu J. L. ve výši 240.000 Kč, o jejíž výši a důvodech nejsou pochybnosti, nebylo uloženo zaplatit částku ve výši 270.000 Kč, protože z dokazování vyplývá, že částka 30.000 byla poškozenému vrácena.

Protože P. K. a J. L. navrhli uložit obžalovanému povinnost nahradit jim škodu ve vyšších částkách, soud je odkázal se zbytky nároků na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

P o u č e n í : Proti rozsudku je možno podat odvolání do osmi dnů od jeho doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím zdejšího soudu.
V této lhůtě musí být také odvolání odůvodněno, a to tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.
Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Státní zástupkyně je povinna v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.
Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.
Odvolací soud odmítne odvolání, které nesplňuje náležitosti obsahu odvolání.

V Brně dne 25. listopadu 2011

JUDr. Dana Kancírová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Irena Pospíšilová